Akbaba

Mısır geldi aşka,
Rusun aşkı başka!

TAKLİT
İNCİLER

Kazak ve mayolarda, terliklerde, eldivenlerde, ayakkabılarda, şapka, manto ve elbiselerde İNCİ. Büyük masraflara girmeden bu modaya uyabilir, eski kazak ve mayolarınızı ŞENYÜZ incileriyle süsliyerek, tekrar uzun zaman kullanabilirsiniz. Sinema yıldızı AVA GARDNER'in küpe ve kolyelerinden isteyen taşra müşterilerimize küpe için 10, kolye için 20 lira tediyeli olarak derhal gönderilir. Ayrıca AVA GARDNER'in nefis inci düğmeleri de 5 lira fiatla satılmaktadır. Taklit işlemelik incilerin her boy ve renkte olanını toptan fiyatına yalnız S. ŞENYÜZ'den temin edebilirsiniz!

PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ .
S. ŞENYÜZ Müessesesi, Meşrutiyet Cadesi
No. 109/6 - Tel: 45873 - Tepebaşı - İstanbul

T.C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

... kininli GRİPİN baş ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

KİNİNLİ GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

SAYI : 154 C.: 6 24 ŞUBAT 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Gelir Vergisi

KIYAMET kopuyor. Ne o? Kazancı yılda yüz bin lirayı aşanlardan daha çok vergi alınacakmış!..

100.000 lira bu. İnsan, birin sonuna bu beş sıfırı koyarken neredeyse sıfırı tüketecek!

Bu öfkeli çığlıklar sadece tokluğun, hem de çatlayıncasıya tokluğun çığlıklarıdır. Yoksa, beşikten mezara, bütün bir ömür boyu eline 100.000 lira geçmeyenlerin açlıktan çıkaracak sesleri mi var?

Size hazin bir şey söyliyeyim mi? Kâğıdiyle, mürekkebiyle, çizgisi ve nüktesiyle on lira getiren bir hikâye veya karikatürün 150 kuruş vergisi vardır. O on lira ki, Abdullah efendi lokantasında bir öğle yemeği yiyemezsiniz! Siz, bugüne kadar hangi sanatkâr kaleminin, hangi artist fırçasının bundan şikâyet ettiğini gördünüz?

Devlet baba, fakir çocuğunun kesesinden kendi hissesini, sessiz sadasız almaktadır. Ama, parmağının ucu zenginin kasasına dokundu mu, aman aman aman... Sanki şair:

Bir dokun, bin ah dinle...

Mısraını onların çın çın öten altın küpleri için söylemiş!

Vergi artımından feryat edenleri şöyle bir göz süzgecinden geçirelim: Altındaki otomobil, devlet hizmetinde bir şube müdürünün emekliye ayrılıncaya kadar, ev besliyerek, evlât yetiştirerek yirmi beş yılda alacağı maaş tutarını aşar.

Karısının bulamadığı lâvantanın bir şişesine, bir ilkokul öğretmeninin aylığı yetmez.

Bakara masasında çektiği tek kâğıtla orta halli bir aile tam bir yıl geçinir.

İşte gelir vergisinin artmasından şikâyet edenler.

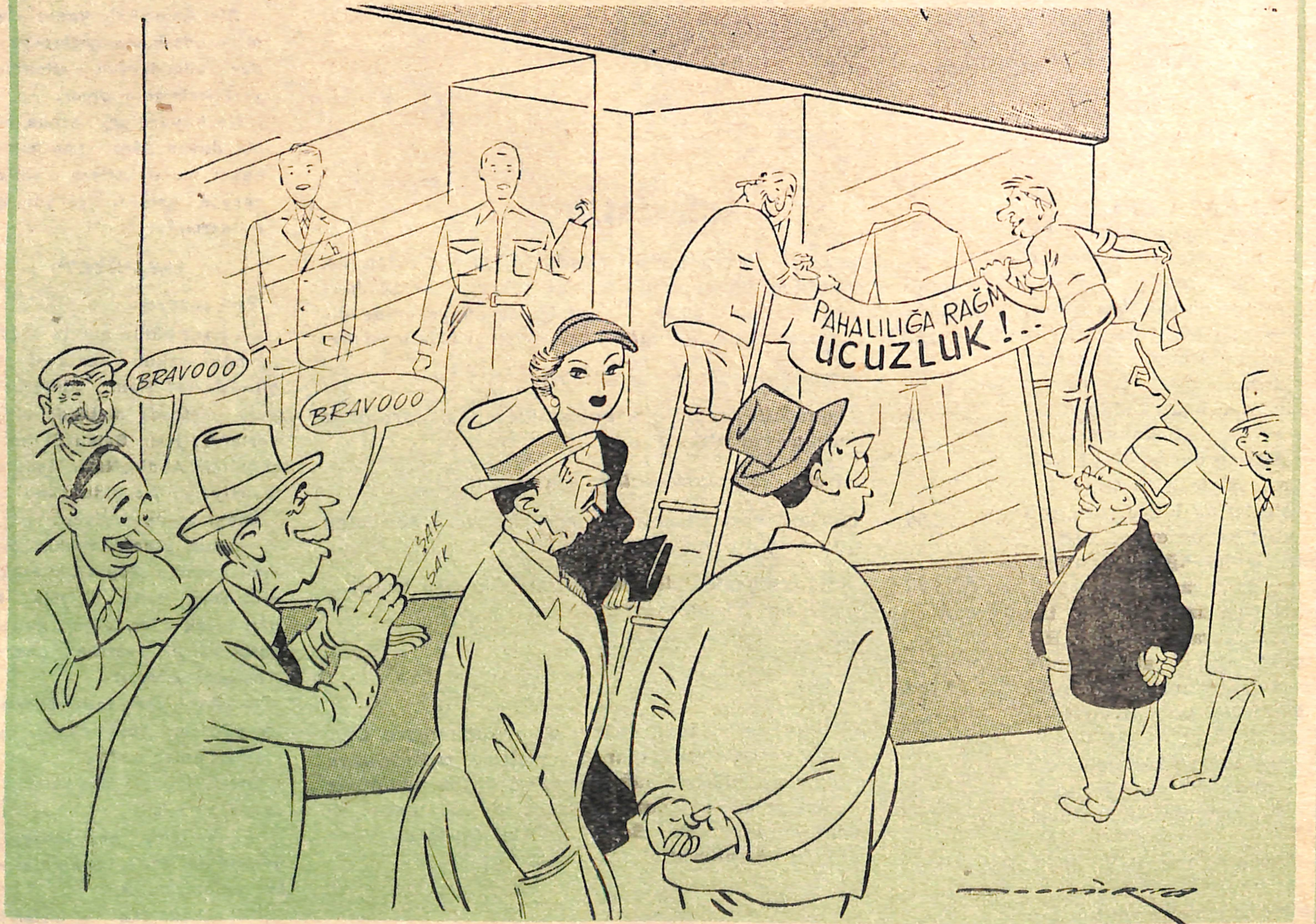
İnsanlar uyanıyor, milletler uyanıyor, kıtalar uyanıyor, heeeey!.. Artık hiç kimse, fakirin yırtık lâstiğini otomobiline tekerlek yapamaz. Hintli Parya bile İngiliz İmparatorluğu için alnından bir damla ter dökmüyor şimdi!

Anayasamızda yer alan inkılâpçılık, asıl inkılâpçılık budur işte: Sosyal adalete doğru atılan bu hayırlı, bu uğurlu adım.

Bu inkılâbı, tam aksine, geriye atılan bir adım tamamlıyacaktır elbet: Ayda, beş yüz liraya kadar geliri olanlardan hiç vergi almamak.

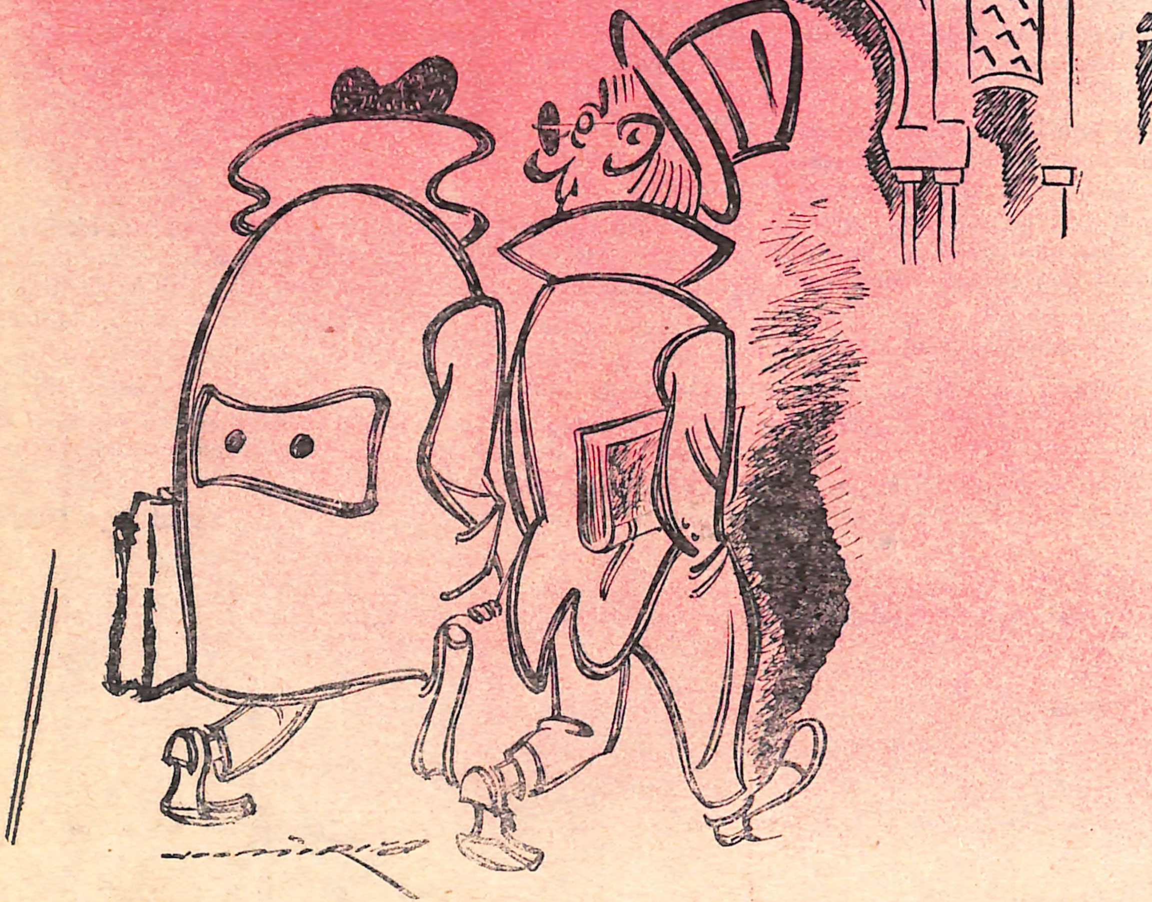
Ne mutlu Adnan Menderes'e: Bir kaç Galata hanı müstesna, bütün memleket onu alkışlıyor.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Pahalılık kalkıyor!...

— Edebiyat Fakültesinde Çince öğretilecekmiş...
— Yaaaa... Demek Türkçe öğretmekten iyice ümit kesildi!..

ZOR KAZANIRDIN

Bekir Ağa, bunca yıllık komşusuyla, bir tarla işi yüzünden mahkemelik olmuştu. Avukat, Bekir Ağa'yı dinledikten sonra:

— Boşuna uğraşıyorsun. Haksızsın, sen bu dâvayı kazanamazsın! dedi.

Bekir Ağa, haklı olduğunda direnince, avukat, kanunu açtı, Bekir Ağanın davâsına ait maddeyi parmağıyle gösterdi.

— İşte bu maddeye göre, sen bu dâvayı kaybedersin! dedi.

Ama, Bekir Ağa'nın yalvarmalarına da dayanamadığı için, vekâletini de üzerine aldı. Bir ara avukat dışarı çıkmıştı. Hemen Bekir Ağa, el çabukluğuyla az evvel avukatın kanunda maddeyi gösterdiği sayfayı yırttı cebine attı.

Muhakeme, bir kaç celse sürdükten sonra, Bekir Ağa'nın lehine bitti. Karardan sonra avukat:

— Şansın varmış, dedi, dâvayı kazandık...

Bekir Ağa evvelce yırttığı sayfayı cebinden çıkardı:

— Ben bu maddeyi saklamasaydım, sen o dâvayı zor kazanırdın, dedi.

İstatistik

Memleketimizde geçen bir yıl içinde 18,790 çift evlenmiş. Yaptığı istatistikler, bütün dünyada ilgi çeken, Amerikadaki meşhur Gallup Enstitüsü, geçen bir yıl içinde dünya evine giren 18,790 çift arasında açtığı ankette şu neticeyi elde etmiştir:

2,729	*Kaynana yüzünden ayrılanlar.*
4,049	*Uygunsuz vaziyette yakalandıkları için ayrılmağa mecbur kalanlar.*
6,775	*Kiralık ev bulamadıkları için boşananlar.*
2,566	*Meçhul sebepten evi terk eden kocalar yüzünden yıkılan yuvalar.*
2,780	*Mâlûm sebepten aile yuvalarını terk eden kadınlar yüzünden tek kalanlar .*
1	*Mes'ut çift.*
18,790	*Yekûn*

Not : Gallup Enstitüsünün yukardaki anketine göre, istatistikte «mes'ut çift» olarak yer alan karı-koca uzun aramalara rağmen bulunamamıştı. Son aldığımız haberden mes'ut kocanın cezaevinde istirahatte, ve bahtiyar eşinin de Bakırköy Akıl Hastahanesinde olduğu öğrenilmiştir.

AKİSLER

1511

Atatürkümüz için dünya dillerinde bugüne kadar 1511 kitap yazılmış. Seviniriz, övünürüz... Ama, ya bizde kitap denecek kaç kitap yazıldı dersiniz? Şu 1511 in bininden vazgeçsek, acaba 511 kitap yazıldı mı?.. Zannetmem!.. Peki, ya şu 511 in beş yüzünden vaz geçsek?.. Gelin kulağınıza söyliyeyim: Onu da zannetmem!

Öyleyse, yabancı dillerde yazılan bu 1511 kitap karşısında, seviniriz, övünürüz, ve... ve utanırız!

★

HOROZ!

Gazetelerimizin, büyük, ciddî gazetelerimizin birinci sayfasında bir horoz resmi gördüm. Başlığı «Donjuan horoz»! İkinci başlığı «Bir horoz uçuş rekorunu kırdı»!..

Doğrusunu ister misiniz, ben neye şaştım? Hayır, hayır, horoza değil. Bir büyük gazetenin baş sayfasını tavuk kümesine çeviren horoz akıllı meslekdaşlara!

★

TURİSTLERE!

Bir Amerikalı kadın «İstiklâl caddesinden geçinceye kadar vücudumun ellenmedik yeri kalmadı» diyor.

Ne buyurulur, acaba böyle bir duvar ilânı yaptırıp yabancı memleketlere yollasak epeyce meraklı seyyah gelir mi dersiniz?

İNSANİYET!

Biri soruyor:

— Hani bütün gazete başyazarlarımız takım taklavat Mısır'a gitmişlerdi? Hani günlerce yaza yaza, methede methede bitiremiyorlardı? Hani Salâh Salim söyle zeki idi, Abdül_Nâsır şöyle anlayışlıydı?.. Ne oldu şimdi?..

Öteki cevap veriyor:

— Dur, sana bir fıkra anlatayım: Adamın sevgili bir eşeği varmış. Ona tatlı dillerle âdeta ilân-ı aşk eder, okşar, şakalaşır, hattâ sarılır sarılır öpermiş... Komşusu sormuş;

— «Ayol, eşek tatlı sözden, güller yüzden, öpülmekten, sevilmekten anlar mı?..»

Öteki, içi iyi duygularla dolu cevap vermiş:

— «Vallâhi, ben insaniyetimi göstereyim de, o ister anlasın, ister anlamasın!..»

İki arkadaştan birincisi hazin hazin başını salladı:

— Haaa, yediğimiz çiftenin mânasını şimdi anladım!..

ÇIMDIK

Bulan Memnun Edilecek!

Gazetelerden birinde şöyle bir ilân çıktı:

«On gün kadar evvel, yüzüğümü gözlüğümü altın kol düğmelerimi ve kol saatimi kaybettim.

Kaybolan saat iki bin liradan pahalıysa da, bence maddî değerinden çok, büyük bir hâtırası olan bu saatin manevî değeri vardır. Yüzük, gözlük ve kol düğmelerini istemiyorum; Kaybolan eşyalarımı bulan, yalnız saatimi getirirse, kendisine saatin fiatından çok daha fazla para vereceğimi bildiririm.»

Dr. Operatör Şaban Biçer

İlânın ertesi günü, operatöre, ameliyat ettiği hastalardan biri şu mektubu getirdi:

«Muhterem meslektaşım,

Size mektumu getiren, evvelce ameliyat ettiğiniz bu hastanın, tarafımdan yapılan röntgen muayenesinde kleptoman olduğu, ameliyatı sırasında, dalgınlığınızdan faydalanarak, yüzük, gözlük ve saatinizi midesine sakladığı anlaşılmıştır. Hâtırası kıymetli saatinizi çıkarmak için yapacağınız yeni ameliyatta, başka şeylerinizi çalmaması için, hastaya göz kulak olmanızı tavsiye ederim.»

Röntgen mütehassısı Dr. İçgören

□

DÖRT KİŞİ BİR KIZI KAÇIRDILAR (Gazeteler)

TIBBÎ MÜSAMERE

Bütün tanınmış doktorların bulunduğu tıp müsameresinde, meşhur operatör adı lâzım değil, yeni yaptığı bir bacak ameliyatını, meslekdaşlarına anlatıyordu.

Doktor, bilhassa ameliyat yaptığı hastaların iç organlarında mutlaka bir şey unutmakla, meslek hayatında tanınmıştı.

Meşhur operatör ameliyat yaparken, etrafındaki dört beş asistanın vazifesi, doktorun dalgınlıkla hastanın karnında bir makas, bir âlet bırakmamasına dikkat etmekti. Buna rağmen, mâhir operatör, ne yapar, ne eder, yine de gözle kaş arasında hastanın karnına, barsakları arasına bir havlu sıkıştırmanın, bir bıçak sokuşturmanın yolunu bulurdu.

Meşhur operatör, kürsüde, meslekdaşlarına ameliyat ettiği bir hastayı takdim ediyordu:

— Bu hastanın ayağı kırılmıştı. Ayak bacaktan kopmuş ayrılmıştı. Kırılan kısmın iki ucunu iple sıkı sıkı birbirine bağladım.

Konferansı dinleyenlerde bir şaşkınlık oldu. Operatör devam etti:

— Sonra, üzerine yarı yarıya tutkalla katran karışımı sürdüm. En üstüne de bolca alçıdan sıva çektim.

Doktorların şaşkın bakışları arasında, meşhur operatör tebliğine devam etti:

— Bir hafta dinlenmeden sonra, hasta, rahatça bacağını kullanmağa başladı:

Salonda:

— Böyle şey olmaz!

diye sesler yükseldi.

— Olmaz!..

Operatör, takdim ettiği hastaya:

— Yürü!.. dedi.

Adam, tak, tak, tak yürümeğe başladı.

Operatör, gayet memnun kürsüden indi.

Salonda tartışma bir uğultu hâlini almıştı. Meşhur operatörün asistanlarından biri kürsüye çıktı:

— Muhterem Beyler!.. dedi, hocamız yine bir şey unuttu. Kırılan sol bacağın, takma, tahta bir bacak olduğunu...

BEYANNAME

Şimdi Sovyetler Şûrası'nın başında bulunan Kruçev, henüz bir ihtilâl komiseriydi. Bir gün, maiyetindeki memurlardan biri yanına girdi:

— Yoldaş, dedi, Stalin meydanında bir herif beyanname dağıtıyor. Polisten müsaadesi de yokmuş...

— Yakalayıp getirin herifi bana...

On dakika sonra «herif» yakalanıp getirildi. Kruçev yoldaş ona:

— Asılacaksın, diye gürledi, izinsiz beyanname dağıtmaktan...

— Aman yoldaş, diye yalvardı adamcağız, ben sadece ihtiyacı olanlara boş kâğıt dağıtıyordum, basılı değildi kâğıtlar...

Kruçev daha beter gürledi:

— Yediği halta bak... İyi ya işte, basmağa cesaret edemediğin fikirleri halkın düşünmesini teşvik ediyorsun demektir!

SIRA KEDİDE

Ameliyat odasında, bir makas, bir havlu, bir küçük şişe, bir lâstik eldiven teki, bir paket de sargı bezi kaybolmuştu. Aradılar, taradılar bulamadılar. Kaybolan eşyalar aranırken, doktorun kedisinin de ortalarda görünmediği dikkati çekti. Doktorun sevgilisi «Boncuk» evden bir dakika ayrılmazken, on on beş gün oldu, görünürlerde yoktu.

Bir gün ameliyat olan hastalardan biri, doktora teşekküre geldi:

— Teşekkür ederim doktor, sâyenizde kurtuldum!.. Yalnız... dedi.

Doktor:

— Ne var? diye sordu.

Ameliyat geçiren adam:

— Geçenlerde bir makas çıkardım. Ertesi günü bir havlu, daha ertesi günü bir paket sargı bezi çıktı. Dün bir lastik eldiven teki, bu gün de bir şişe çıktı.

dedi.

Doktor:

— Bu ameliyat böyledir, diye cevap verdi, şimdi sıra kedide, onu da çıkarabilirseniz, artık kurtuldunuz demektir.

DEYYUS BUHRANI

Yazan: MALÛM

SABAH erkenden Sirkeci-de Safranbolulularin kal dığı «Güzel Yurt» oteline, gayet iyi giyimli, kırk yaşların-da görünen, bir adam geldi. Ca-mekânlı küçük bir odada oturan otel kâtibine:

— Safranboludan bugün bir misafirim gelecekti, dedi.

Kâtip otel defterini karıştırdı. İsimlere baktı; okumağa başla-dı:

— Yusuf Soydan, Mustafa Güven...

Adam:

— Mustafa Güven mi? diye sevinçle bağırdı.

Kâtip:

— Evet, dedi, Bezez Mustafa Güven... Babasının adı Rıza...

— O... Ta kendisi... Bizim Mustafa... Hangi odada?

— Dört numarada...

Adam, sevinçle merdivenleri

çıktı. Mustafa Güven, idasında yüzünü kuruluyordu. İçeri gi-ren adam, Mustafa Güven'i iki kolunun arasına aldı:

— Vay Mustafacığım, vay kar deşim... Buralara gelirsin de bi-ze haber vermezsin ha...

Mustafa Güven havluyu yü-zünden çekti. Kendisini kucak-layan adama baktı:

— Vallaha bilâder, haber ilet meğe vahıt galmadı, hopadanah geldim işte!... dedi.

— Nasılsın, iyisin ya?...

— Hemdossun... Allaha şu-kür... Veleekin, zatınızı tanıya-madım. Siman yabancı değel, bi yirden gormüşlüğüm va emme, bi türlü çıharamıyom.

— Tanımadın mı? Amma yap tın be Mustafa!... Sen Bezez Mustafa Güven değil misin? Rı-za Efendinin oğlu...

— Ta kendüsüyüm emme...

— Eski günleri düşün baka-lım...

— Yohsam, zekzen birinci fırga, goşulu dopçu alayı, dör-düncü batariyadan... ha? Esker-likten mi tanışıyoh!... Zafran-bollular hep ordaydıh...

— Düşün, düşün hele!...

— Bildim, sen güççüğkene, Cinci Hoca hamamının arkasın-daki evde oturmuyo muydun? Sizin bahçada ne hayvalar olur-du ya!... Bi kerem sen guyuya düşmüşdün de... Sen o değel misin?

— İyi düşün!...

— Bildim, bildim!... Durşucu Memmedin... hani ikimize bi zo-pa çekmişti, nur içinde yatsın... Derhatır ediyon mu?

— Düşün, bakalım!...

— Tamam, şincik buldum... Len, sen Gırhayakzâdelerden Hacı Sımıylın oğlu Behlil değil misin?

— Hele şükür tanıyabildin!...

— Vay Behlil... Sen miydin len?...

Mustafa Güven'le Behlül tek-rar sarmaş dolaş oldular. Beh-lül:

— Birbirimizi görmiyeli kaç sene oldu Mustafa? dedi.

Mustafa düşündü.

— Şöyle böyle yirmi üç ol-du, dedi.

Bu sefer Behlül anlatmağa başladı:

— Hani Cinci Hoca'nın ha-mamının arkasında bizim ev vardı da, bizim bahçedeki ayva-lardan koparırdık...

— Hee... Nasın da derhatır e-diyon be!...

— Turşucu Mehmet Efendi... Nur içinde yatsın... Hani bize bir sopa çekmişti...

— İyi ahlında galmış be Beh-lil!...

— Ya o askerlik... Hani sek-sen birinci fırkanın koşulu top-çu alayında, dördüncü batarya-da... Ne günlerdi onlar be Mus-tafa...

— Ürya gibi geçti... Vallaha bi şiy diy mi? Bura malûm ya İstanbul... İti gopuğu, dolandı-rıcısı çoh... Sen birden boynu-ma atılıncah, bu herüf beni çar-pacah mı acep, diyerekten bi guşgulandım. Hani eskerlikten, durşucu Memmed efendiden ağ-natmasan mümkünü yoh inan-mazdım.

İkisi de gülüştüler. Behlûl:

— Eee, ne var, ne yok, ne iş yapıyorsun? diye sordu.

— Eh... Çoh bi şiy değel bu zamanda, gırh elli binnen İstan-bula birez mal almıya geldim.

— Aman iyi ki bana rastla-dın Mustafa. Burada adamı çar-pıverirler. Kalk seni, tanıdık tüccarlara götüreyim.

İki eski arkadaş otelden çık-tılar.

İlkin Tahtakalede Yasef'in mağazasına girdiler. Behlül, Ya-sef'e:

— Bizim hemşeridir, ona gö-re... dedi.

— Madem emşeri, biz de muş-teri yozu ilân bakmayız. Yuzda yirmi ikrâm ilân verelum...

Behlül:

— Az!... dedi, bak ben de sa-na ona göre muamele yaparım.

— Yuzde otuz olsuuun!...

Mustafa Güven memnundu. Düzünelerle tıraş makineleri, makas, hırdavat üzerine kırk ka-lem mal aldı. İş hesaba geldi. Yahudi kalemi eline aldı:

— Kirk kutu duyme... On li-radan dort yuuz...

Mustafa Güven:

— Ne? diye bağırdı, ahlını mı gaçırdın, ben bunu perâkende tââ ucuz viriyom be...

Yahudi:

— Nerde be yozum, mal ner-de? Sen yetir, ben alayim... de-di.

— Bıldır, iki gaymeden al-dım.

— Yeçen sene yelseydin, ben sana bir liradan verirdim. Yeçti o yunler... Yarin yel, altı... Do-viz yok... Mal yelmez... Yalaniz yelsan, sekiz lira...

Hep bu çeşit pazarlıkla sekiz bin liralık mal aldı. Mallar san-dıklanacak, ambara verilecekti.

Oradan yine bir yahudi kırta-siyeciye girdiler. On bin liralık mal da oradan aldılar. Sonra bir toptancı kumaşçıya girdiler. Her yerde de bu Behlülü tanı-yorlardı.

— Eşgossun be Behlil, dedi Mustafa, nâmın her yirde geçi-yo be... Sağa ıraslamasaymışım, temelli gazıhlanacahmışım. Se-nin bir yüsgek mamuriyetin mi var?

— Ben bunların üzerine mü-fettişim.

— Vayy!... Müfetlişsin ha?...

Akşama kadar elli iki bin li-ralık mal aldılar. Artık yorul-muşlardı. Behlül:

— Beyoğluna çıkalım Musta-fa, bu gece misafirimsin!.. dedi.

Musafa bırakmıyordu. Bir iç-kili lokantada yediler, içtiler. O-radan şarkılı bir gazinoda yüz lira hesap verdiler. Behlül «Sen benim misafirimsin!» diye cüz-dana davrandıkça, Mustafa:

— Senin sayanda bu gader ga-zandım be Behlil, hem de bu pa-raları mâliyete gatarım, çıhar gorkma!... diyordu.

Gece yarısından sonra lüks bir bara gittiler. Bardan iki ka-dın kaldırdılar, Boğaz'da bir o-tele götürdüler. O gecenin he-sabı bin lirayı geçmişti. Öğleye doğru Behlûl ayrılırken:

— Mustafa, ben teftişe çıka-yım, akşama otele gelirim! dedi.

Behlül doğru, bir gün evvel mal aldıkları Yasefe gitti. Ya-sef:

— Hihi hi!... diye güldü, iyi iş yaptık be Soloman!...

— Bizim paralar?

— Hazir... Yüzda yirmiden bin altı yüz!...

Paraları saydı.

— Tamam mi?

— Eyvallah!...

Behlül, nam-ı diğer Bahriyeli Süleyman, bir gün evvel Mus-tafa Güvenle alış veriş yaptık-ları dükkânları dolaştı. Hissesi-ni aldıktan sonra, Erzurumlula-rın kaldığı «Konfor Palas» ın yo-lunu tuttu.

Mustafa Güven o akşam bek-ledi, ertesi akşam bekledi. Beh-lül görünmemişti. Adresini de bilmiyordu. Safranboluya gidin-ce, herkese çocukluk arkadaşı Behlülün iyiliğini anlata anlata bitiremedi.

Mustafa Güven, aldığı malla-rın fiyatına yol, eğlence masra-fını da eklemişti.

Bahriyeli Süleyman kazançlı idi. Mustafa'nın zararı yok, kârı vardı. Mal satan tüccarlar da iş yapmışlardı. Kala kala Mustafa Güven'in dükkânından mal al-mağa gelen köylüler kalıyordu.

Onlar da her malın fiyatını bir ay öncesinden üç defa fırla-mış görünce:

— Vışş anam!... diye şaştık-ça, Mustafa Güven, Yahudiler-den duyduklarını tekrarlıyordu:

— Sen ne diyon be!... Orta-lıhda mal yoh... Melmekâtta de-yuz galmadı!...

Köylüler, memleketteki dey-yus (döviz) buhranıyla fiyatlar arasında bir münasebet kurama dıkları için, boyunlarını bükü-yor, çâresiz ellerini cüzdanları-na atıyorlardı.

MÜDAFAA

Riviera Ekspresi revüsünün çıplak dönsözü Valli D'Oro'nın yanında, meşhur bir artisti çekiş tiriyorlardı. Valli D'Oro:

— Yooo, dedi, aleyhinde bu-lunmayın kadının.

— Neden? diye sordular, ne meziyeti var ki?

— Yapmacıksız...

— Bu da meziyet mi yani?

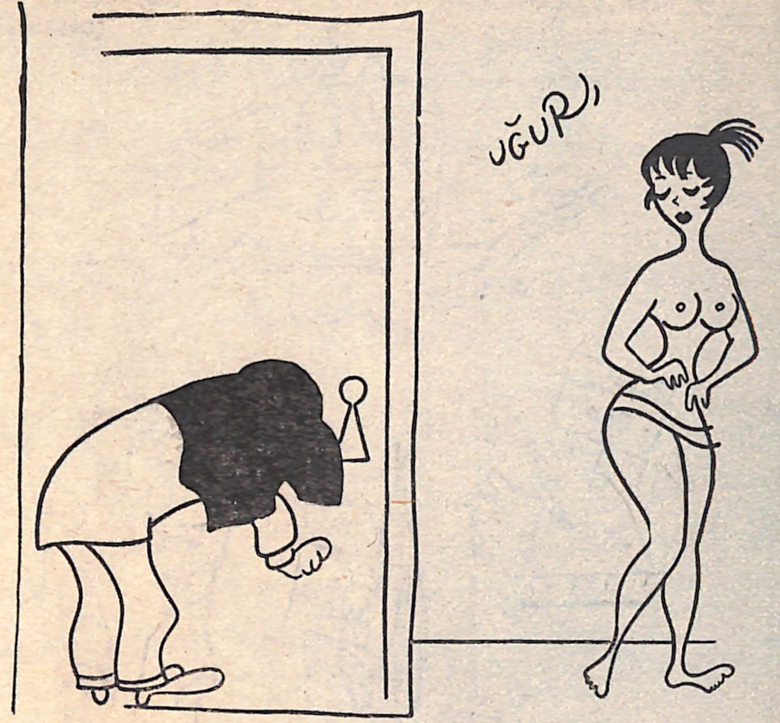
Valli D'Oro, şirin şirin güldü:

— Elbette, dedi, hele onun gi bi kabiliyeti az bir sanatkâr i-çin...

Kadın — Bana çok iltifat eden bey kimdi?..
Erkek — Çok hayır sever bir zattır!..

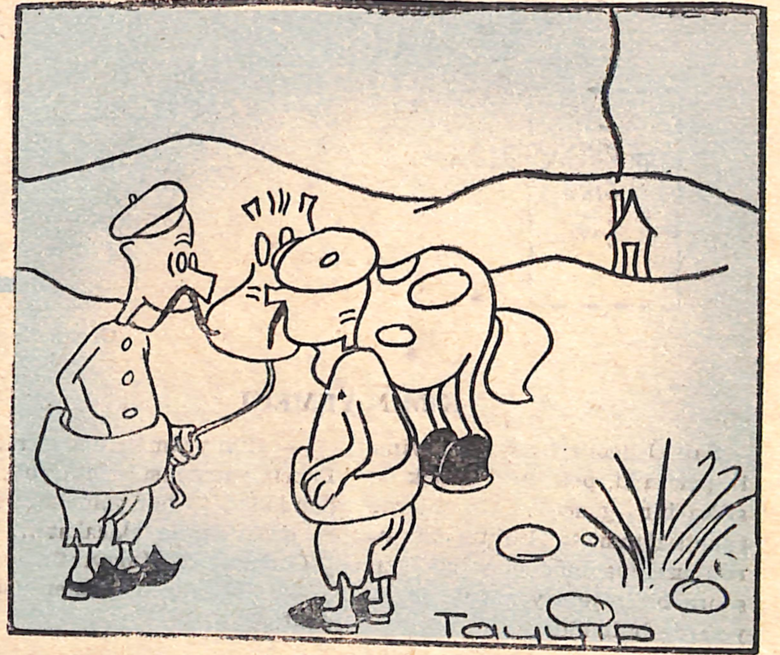
(İrfan Ulaş)

Fotoğrafçı kapı gözetliyor!..

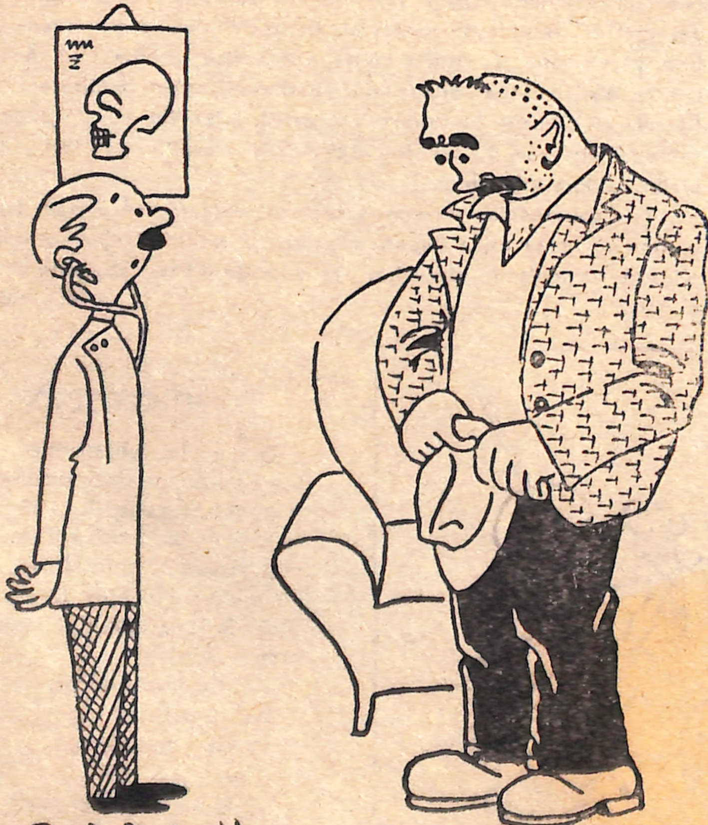
(Uğur)

EDİRNE YOLU ÜZERİNDE BİR KÖPRÜ ÇÖKTÜ, MALATYA'DA DEMİRYOLLARI BOZULDU... (Gazeteler)

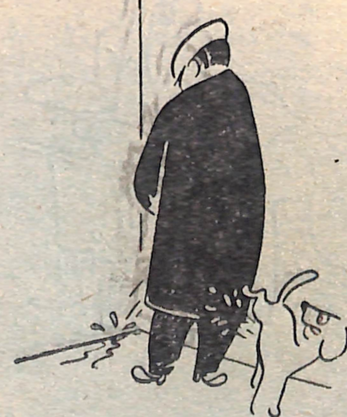
— Kış geldi sayılır gayri Memet ağa; baksana köprüler yıkılmağa, demiryolları bozulmağa başladı!..

(Tayyıp)

— Kendimde cinsi bir değişiklik hissediyorum doktor bey!..

(Erol Yağcıgil)

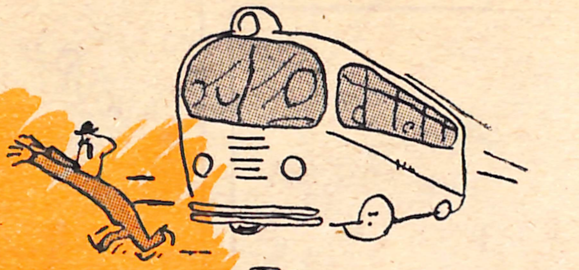

YAZISIZ!..

(Zeki)

HER VATANDAŞIN SAĞLIĞI SİGORTA EDİLECEK!..

(Gazeteler)

(Orhan Enez)

KİMİN YEMEĞİ

Şair Özdemir Asaf, pek sevimli, pek zeki, pek bıyıklı, pek de sıska bir gençtir. Geçenlerde rahatsızlanmıştı. Doktor onu uzun uzadıya muayene ettikten sonra bir reçete yazdı ve tavsiyelerde bulundu:

— Muntazaman uyuyacaksın. Erken yatacaksın. İçki yok. Şu damladan da her yemekten sonra onar damla alacaksın...

Özdemir Asaf hayretle sordu:

— Kimin yemeğinden sonra, doktor?

Sosyeteden fısıltılar

Biraz da Müzik

Gelin ünlü viyolonist Gaspar Cassado'yu dinliyelim Saray'da... Cassado, hemen her sene memleketimize geliyor. Onu dinlemeğe de hemen her seferinde ayni kürkler gidiyor. Ah bu sosyete ah... Şu pembe üçgen şapkalı, şık ve zarif bayan K., daha dün, evindeki memiş miydi? Ama şimdi dudaklarında o tatlı, yapışık gülümseyişle radyo Hayden'den bir sonat çalıyor diye hiddetle düğmeyi çevir. nasıl kendinden geçmiş pozunda... Bayan Coudert, okadar kalabalığın içinde gayet iyi taranmış açık renk saçlarınızla gözleri üzerinize çekiyordunuz. Ya kibar, nazik ve kendini gizlemesini bilen madam Püller, konser ve tiyatroların gediklisi. Şimdi Journal d'Orient'da resimden müziğe kadar kronikler de yazdığı için, bunu tabiî karşılamalı. Prensesler prensesi Fâizeyi göremedim bu sefer. Kocası tombul Bülend'i kızdırmış diyorlar. Günahı söyliyenin boynuna. İşte Profesör Roux... Ateşli klâsik müzik hastası... Arın Karamürsel, kızkardeşi Alım'la annesini almış, gelmiş konsere. Bayan Karamürsel, ne zaman görünüşünüzle olsun, kadınların ezelî sınırını, kırkı aşacaksınız bilmem! Kızıla çalar dalgalı saçlarınızın alevi etrafı aydınlatıyor âdeta.

Üstad Cassado'yu yetecek kadar dinledinizse, gelin şimdi de Şan sinemasına koşalım. Pazar konserine yetişiriz. Gerçi daha sabahın onbiri. Lâkin bu saatte dahi kalkıp, giyinip süslenen hanımlarımız salonu baştan başa doldurmuş. Bir de karikatürcüler, kadınların hazırlıkta gecikmelerinden şikâyet ederler.

Görebiliyor musunuz tanıdıkları? İşte Ayşim, sarışın, bebek gibi annesiyle. Aliye Berger: «Hiç anlamoorum, ama insanın içini titretiyor»diye, dayanamamış, gelmiş. Moderno'cular, bermutad buradalar. Acaba sinemaya yakınlar da ondan mı? Yoksa sahiden müziğe, eski Türk musikisine meftunlar da onun için mi?

Şükran Özer de burada. Yumuk bakışlariyle, besteleri içiyor âdeta. Hele sıra tanburla taksime gelince. Şükran'ın gözleri adamakıllı süzüldü. Alaturkanın zevki başkadır vesselâm.

On dakikalık arada pek komik bir hâdise oldu: Turgut Demirağ, müessesenin sahibi, beş para almadan koca salonunu Konservatuarın emrine veriyor. Berikiler, radyoyla yayınlanıyor, reklâm olur korkusuyla, program verirken bir kere bile müessesenin adını anmıyorlar. Hanideyse dinleyici, konserin nereden nakledildiğini bilmiyecek. Hiç Turgud'a böyle numaralar yapılır mı? Adamlarından biri, istirahat duruşunda «Şan sinemasının muhterem misafirleri» diye küçük bir anons yapıverdi. Mikrofon açık olduğundan salonda gürleyen bu ses de tatbikatiyle yayınlanmış oldu... Ah şu bizim reklâm korkumuz!

İşte sanatkârlar yine muazzam sahnede toplanıyorlar. Kusura bakmayın, daha fazla dayanamıyacağım. Kendimi dışarı atıyorum. Kim ne derse desin, alaturka, pastırma ile iki tek atmadan dinlenmiyor!..

— Sosyeteci —

□

MÜSTEHÇEN

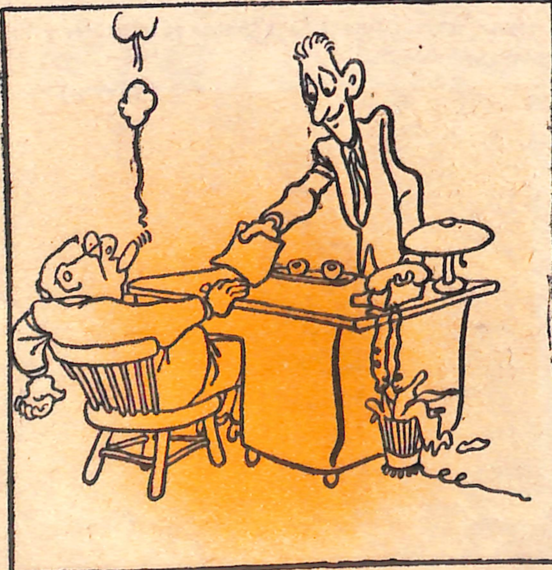
Deniz hastahanesine, batan bir geminin denize dökülmüş mürettebatını getirdiler. Hepsi yarı baygın bir haldeydiler. Ertesi gün sertabip, gemicilere geçmiş olsun demeğe geldi. Baktı ki hep sinin kolları sarılı. Nöbetçi hekimine sordu:

— Nasıl olmuş da hepsinin kolları kırılmış?

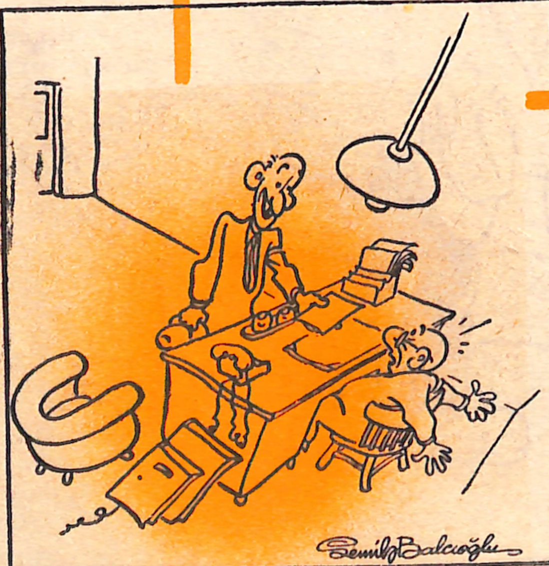
Nöbetçi hekim, sıkıla sıkıla izah etti:

— Kolları kırık değil efendim. Yalnız hepsinin kollarında dövme kadın resimleri var, çırıl çıplak. Onun için sargı beziyle gizlediler...

□

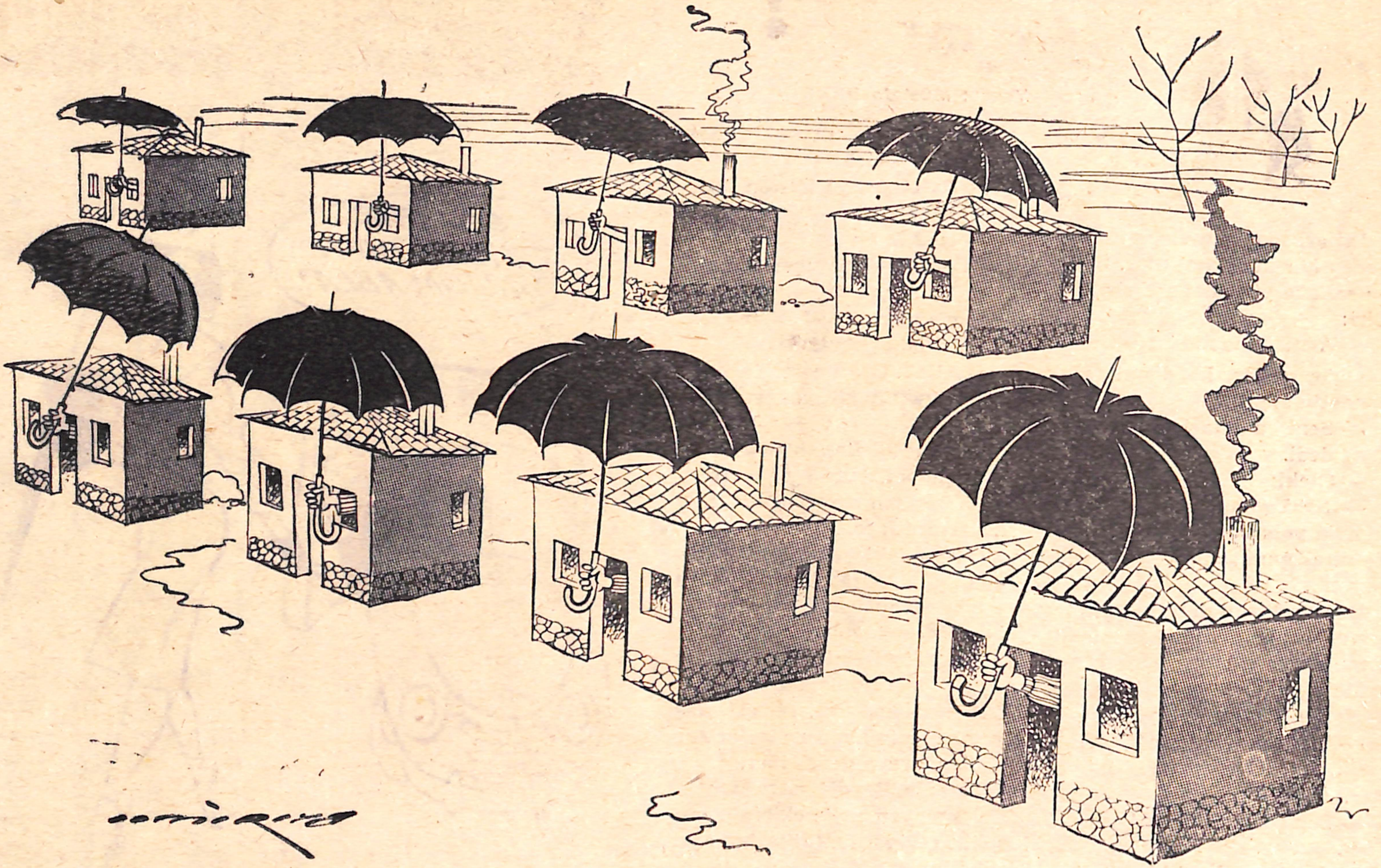
— İşte bonservisim!..

— İşte tavsiye mektubum!..

Semih Balcıoğlu

Göçmen evleri yağmurdan yıkılma tehlikesi gösteriyor! (Gazetelerden)

SİGORTA!..

Dinî Tefrikalar

BU yazı piyasasında sulu aşk romanlarıyla, kan kokan cinayet romanları geçer akçe dir. Son yıllarda bu listeye bir de gazetelerdeki dinî tefrikalar girdi.

Falan gazete, sırf dinî tefrika yüzünden satılıyor, herkes böyle yazılar okuyor şimdi, diye etraftan duyunca, bu dinî tefrikalar da nasıl oluyor, diye bayağı meraklandım. Öyle ya, bir yanda, cıvık aşk, kanlı cinayetler, seksoloji, bir yanda da din... Herhalde bu dinî tefrikalar, insan sevgisini, iyiliği, mukaddesatı telkin eden yazılar olacaktı.

İşte bu merakla, çok satan gazetelerimizden birindeki şu dinî tefrikayı okudum:

«Nihayet bir Basralı, kalabalığın arasından meydana fırladı:

— Bu işi bana bırakınız!..

Diye bağırdı.

Basralı cevap beklemeksizin Şimr'in yanına yaklaştı, sol dizini onun göğsüne dayadı, sonra Hüseyin bin Alinin kanına giren ellerin parmaklarını kavradı, birer birer ve çatır çatır kırmağa başladı.»

(Tefrikanın yazarı bir şey unutmuş. Tefrikanın başına, «bu tefrikayı gebe kadınlarla, kalbi olanlar okumamalıdır» diye yazmalıydı. Devam edelim.)

«Şimr şimdi gerçek bir canavar gibi acı bağırıyor, Basralı etrafta ki büyük kalabalığın kulaklarını tırmalıyan bu boğuk ve iğrenç çığlıkları duymuyordu sanki...

Halk memnundu, mahkûmun kıvranmalarından, bağrışlarından hoşlanıyor, kinle gülümsiyordu.

Kerbelâ canavarının bütün parmaklarını kıran Basralı elini koynuna soktu, bir hançer çıkardı, perden bir taş aldı, hançerin keskin ağzını o taşa sürttü, o kadar körleştirdi ki, kötü bir destereye benzetti; sonra Şimr'i yüzüstü çevirdi; sırtına bindi, kör hançerle ensesinden kesmeğe başladı.»

Hayır, hayır, yanlış değil, hiç şaşırmayın. Okuduğunuz, «gecele ri okunmaz!» diye reklâmı yapılan korkunç romanlardan değildir.

«Şimr çığlıkların en acısını kopardı; bir daha, bir daha bağırdı; bu ses sanki bir insan sesi değildi, tarihten önceki devirlerde yaşamış olan canavarlardan birinin homurtusuydu.»

Aman Allahım! Şu Şimr ölse de bâri, o da, biz de kurtulsak!..

Basralı'nın hançeri durmaksızın işliyor. Şimr haykırıyor; kesilen damarlardan kanlar fışkırıyordu; bir müddet sonra Şimr'in sesi yavaşladı ve hırıltı oldu.»

Çok şükür öldü. Ama yağma yok... Dinî tefrika yazarının elinden kolay kolay kurtulamazsınız.

«Basralı o kadar soğukkanlı davranıyordu ki, âdeta bir tahta parçasını kesiyordu; hattâ bir tahta parçası olsaydı muhakkak ki, onu kesmek için bu derece heves etmez, bu kadar yorulmayı göze almazdı.

Basralı'nın bu cellâtlıktan tatlı ve hattâ kutlu bir haz duyduğuna şüphe yoktu.

Hançer kemiğe dayandı.»

Hançer nereye dayanırsa dayansın, ne Basralı, ne de yazar öyle insafa gelecek insana benzemezler.

«Basralı o zaman canavarın sırtından indi, yanı başına çöktü, onun başını kendi dizine dayadı, ensesinden tutarak bütün kuvvetiyle kanırdı, hançerin ucunu canavarın gırtlağına dayadı, sürttü, parçaladı, nihayet boyun halkalarının arasına soktu, kelleyi gövdeden ayırdı, sol eliyle kaldırdı, etrafındaki halka gösterdi.»

Artık okuyamıyacağım. Tahammülüm kalmadı. Eğer terbiyesi ahlâkı bozulmasın diye çocuklarımızı kovboy filmlerine, yerli filmlere göndermiyor, onlara aşk, macera, polis romanları, seksoloji yayınları okutmuyorsanız, çocuklarınız, dinî tefrikalar okuyarak bu ihtiyaçlarını istedikleri gibi yerine getirebilirler. Siz, hiç merak etmeyin.

— Hapı yuttuk, karım geliyor!.. (Metin Gökçe)

Güneş mi Ay mı ?

Yazan: Mustafa BEKRİ

İki arkadaş geç vakit meyhaneden kör kütük çıktılar. Sallana sallana yürümeğe başladılar. Biri:

— Artık bana müsaade!.. dedi.

Öbür sarhoş, kendisini ayık zannettiği için:

— Seni bu halde nasıl bırakırım? dedi.

— Öteki:

— Sahi, yahu, dedi, sen şimdi evin yolunu bulamazsın. Evine bırakayım seni de, öyle döneyim!..

Düşe kalka, o duvar senin, bu duvar benim, pastahanenin önüne kadar geldiler, elektrik direğinin dibine yuvarlandılar. Sarhoşun biri yattığı yerden:

— Hadi meyhaneye dönelim, dedi, ben daha kafayı tutmadım. Öteki:

— Sen adamakıllı sarhoşsun!.. dedi.

Dibine yuvarlandıkları direğin tepesinde yanan büyük, yuvarlak elektrik lambasını gösterdi:

— Baksana güneş çıktı... dedi. Öbür sarhoş:

— Asıl sarhoş sensin, dedi, o güneş değil ay...

— Güneş yahu!..

— Ay... hem de ayın on dördü...

— Var mısın iddiasına?

— Varım, neyine?

— İki şişesine...

Sarhoş sormak için, oradan geçen kimse de yoktu. Sarhoşlardan biri:

— Rasathaneye telefon edelim, dedi.

— Hadi!..

Birbirlerine dayanarak kalktılar. Yanıbaşlarındaki postahaneye girdiler. Güç belâ telefonda rasathaneyi buldular.

— Allo!.. Orası neresi?

Yarı uykulu bir ses cevap verdi:

— Kandilli Rasathanesi...

— Beyim, burda şimdi tepemizde doğan aymı, güneş mi? Bahse girdik te...

Telefondaki adam biraz düşündükten sonra, yine o uykulu sesiyle cevap verdi:

— Bulunduğunuz yerin arz ve tul dairelerini bilmeden bir şey söylemek mümkün değil.

Telefon kapandı. İki arkadaş postahanenin kapısına kadar zor çıktılar, oraya devrildiler.

O sırada, Beyoğlundan sarhoşları toplayan polis ekibinin oto mobili geçiyordu. İki sarhoşu yakaladılar.

— Hadi, sizi evinize götürelim!.

diye arabaya attılar. Otomobilin içi sarholarla dolu idi. İki arkadaştan biri, içerdeki sarhoşlardan birine, elektrik lambasını gösterdi:

— Birader, dedi, bahse girdik, şu tepemizdeki güneş mi ay mı?

Kendine sorulan sarhoş:

— Vallahi ben buranın yabancısıyım, buralı birine sormalı dedi.

HİÇ ZAHMET ETME

Adamın biri lokantada mükellef bir yoğurtlu kebap yedikten sonra garsonu çağırmıştı:

— Beni hatırladın mı bakayım?...

— Hayır efendim... hatırlıyamadım... Sizi ilk defa bu gün görüyorum...

— İyi düşünürsen hatırlıyacaksın... Geçen sene yine buraya gelip bu günkü gibi yoğurtlu kebap yemiştim. Fakat verecek param olmadığı için sen beni okkalı bir tekmeyle kapı dışarı etmiştin...

— Ah evet evet... Şimdi hatırladım... Geçen seneki kabalığımdan ötürü sizden özür dilerim efendim...

— Hiç zahmet etme... zira bu gün de ayni sahne bir daha tekrarlanacak...

BEN DE...

Işık, Erol'ün kâtibesiydi. Ayni büroda ikinci müdür olan Yılmaz, günün o saatinde, ansızın odaya girdi, fakat Işık'ı Erol'ün dizleri üzerinde yakaladı. Ama hiç bozmadı:

— İşiniz bittiği zaman Işık Hanım, lûtfen benim büroya geçin... dedi. Benim de yazdıracak bir mektubum var...

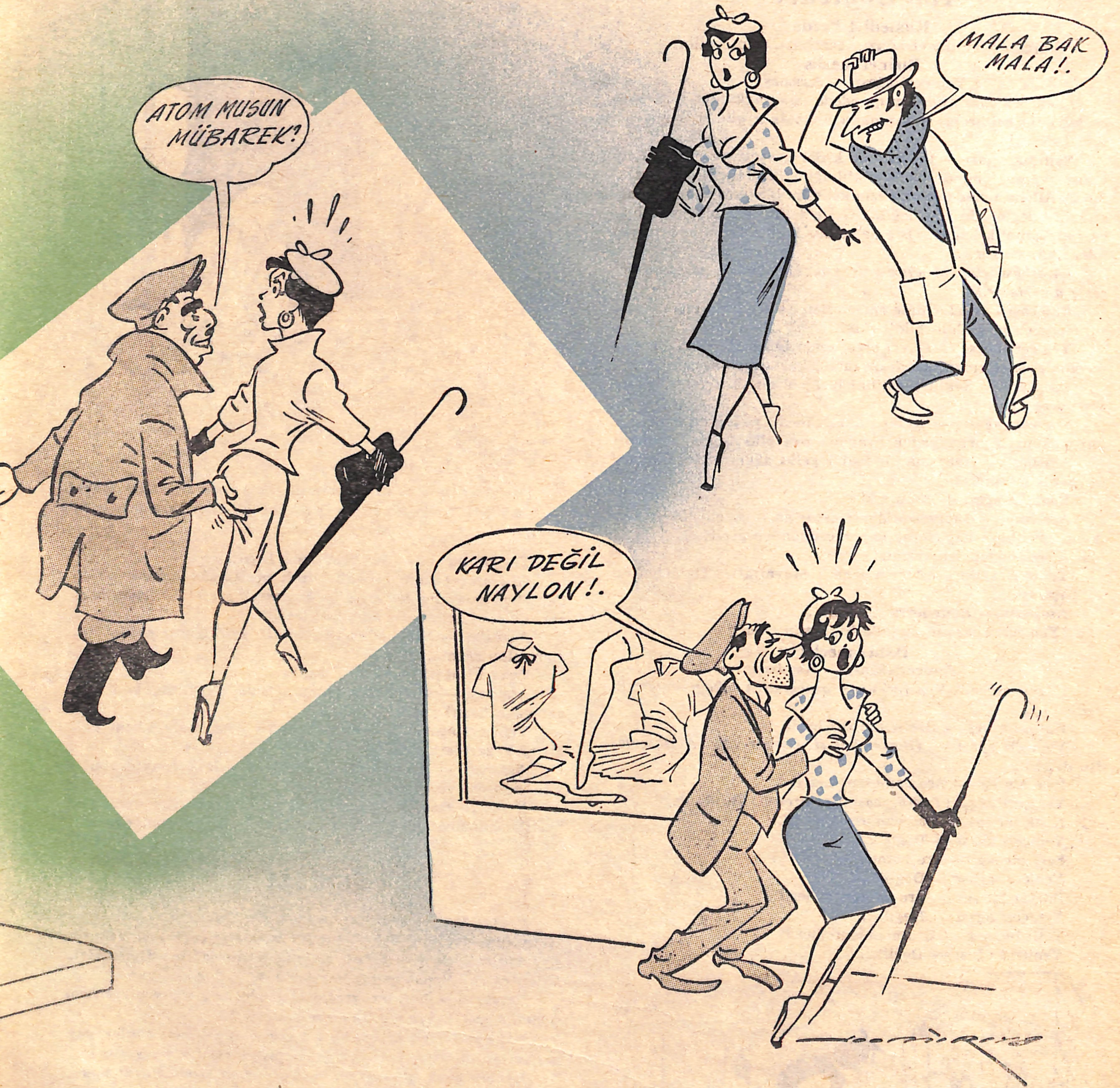

yoğlu caddesinden geçinceye kadar vücudumun ellenmedik yeri kalmadı» diyor.

zde Turizm Propagandası!

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Kim Söyledi?

Komedi 1 Perde

Şahıslar: Yeniçeri ağası, Asasbaşı, yeniçeriler...

Birinci meclis

Yeniçeri ağası — Asasbaşı

(Yeniçeri ağası, pür gazap, odada dolaşmaktadır. Birdenbire hiddetle kaldırdığı yumruğunu bir balyoz gibi masanın üstüne indirir.)

Yeniçeri ağası — İnzibatı bu kadar gevşettiniz ha?... Gece yarısı kapımız önünde nârâlar atıldığını ilk defa işidiyoruz... Şükür Allaha, o haddini bilmezin kellesini bir vuruşta uçurtacak kuvvet bileğimizde yok değil... Gel gelelim kim olduğunu bilmeyiz. Karanlık içinde: (Bre namussuz herif!) Deyu bağırıp gaiplere karışmıştır...

(Asasbaşı, ellerini uğuşturur, boynunu büker, yalvaran bir sesle mırıldanır.)

Asasbaşı — Keder itme ağam.. Ben o nâbekârın elbet yakasın ele geçirür, haddin bildirirüm...

Yeniçeri ağası — Gayri orası senin bileceğin iştir... Bizim şerefimizi kurtarman, kendi öz canını kurtarman sayılır ağa!...

Asasbaşı — Şeklü şemailini biraz olsun tarif edebilir misiniz acep?...

Yeniçeri ağası — Ne mümkün... Sıcak yatağımızdan fırlayıp palamızı sıyırıncıyadek ayağının sesi bile duyulmaz oldu!.

Asasbaşı — Hatırıma bir tedbir gelür ağam... Acep muvafık görür müsünüz?

Yeniçeri ağası — Ne ola ki?

Asasbaşı — Şüphelendiğimiz eşhastan kırk elli kişiyi toplayup birer birer bağırtarak kapunuz önünden geçirtsek derim... ola ki sedasından tanıyasınız!

Yeniçeri ağası — Aferin sana... Muvafıktır! Tiz elden bu işi başarasın!...

Asasbaşı — Emredersiniz ağam...

(Yeniçeri ağasının önünde baş kesip çıkar.)

İkinci meclis

Yeniçeri ağası — Asasbaşı

(Vakit gecedir. Yeniçeri ağası pencereden sokağı dinlemektedir.)

Kalın bir ses — Bre namussuz herif!

Yeniçeri ağası — *(Başını kafesten çevirerek Asasbaşıya)* Bu değil!...

İnce bir ses — Bre namussuz herif!

Yeniçeri ağası *(Tekrar başını çevirerek)* Bu da değil!...

Kısık bir ses — Bre namussuz herif!...

Yeniçeri ağası — Değil!...

Sert bir ses — Bre namussuz herif!...

Yeniçeri ağası — Değil!...

İhtiyar bir ses — Bre namussuz herif!...

Yeniçeri ağası — Değil!...

Tatlı bir ses — Bre namussuz herif!..

Yeniçeri ağası — Değil!...

Yorgun bir ses — Bre namussuz herif!...

(Bu minval üzere, bir çok kalınlı inceli sesler, kapının önünden (Bre namussuz herif!) diye bağırarak geçerler... Ağa, hepsini de aynı kelime ile karşılar: Değil!...)

Asasbaşı — *(Korkudan titriyerek)* Ayırdığımız kafile tamam oldu ağam!...

Yeniçeri ağası — Hiçbiri değil!...

Asasbaşı — Merak etmeyiniz... Bulacağız... Bir yeni cetvel daha hazırlayalım!...

Yeniçeri ağası — *(Mütevekkil bir tebessümle başını kaldırır)* Vazgeç artık...

Asasbaşı — Aman ağam, merhamet eyle... Arayım, bulayım, cezasını vereyim...

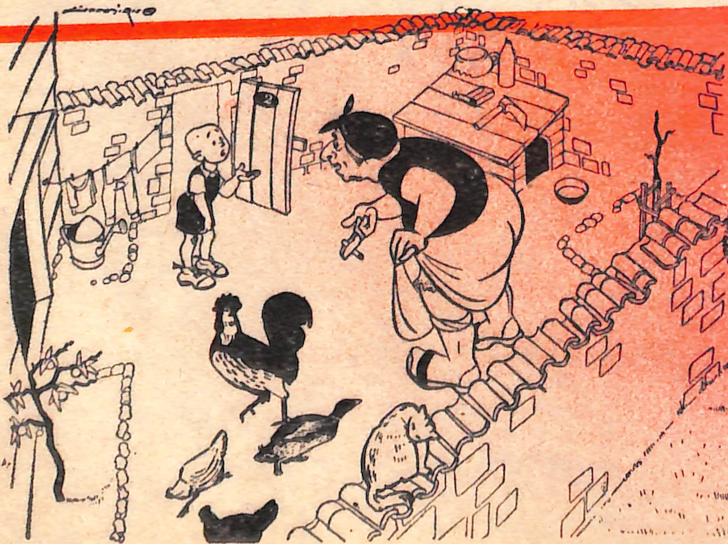
Yeniçeri ağası — Vazgeç, vazgeç... Artık (Bre namussuz herif!).. hitabına kulağım o kadar alıştı ki, hiddet etmiyorum!...

ÇİMDİK

— Hazret, camilerde de bit varmış.. Niçin temizlemiyorlar acaba?..

— Kimbilir?.. Din ile dünya işleri biribirinden ayrıldığı içindir belki!..

— Teyze, annem selâm söyledi, düğüne gidecekmiş, şapkasına takmak için sizin horozun kuyruğundan bir kaç tüy istedi!..

İmdat!

Herkes bar bar bağırıyor: Kuduz var! diye.

Evet kuduz var. Şehirde kuduz vakaları çoğalıyor. Yok mu bununla bir ilgilenen? Sağlık müfettişleri nerde? Belediye müfettişleri nerde? Maliye müfettişleri nerde?

Nerdeyse hepimiz kuduracağız. Hiddetten, sinirden, yeisten; yahut, bizzat kuduz mikrobu almış olmaktan..

Hattâ alâmetleri belirdi bile.. Bakın bazı kalemler nasıl köpük saçıyorlar.. Demek başlangıç var. Tedaviye niçin koşmuyorlar?

Kudurmamak için insanın Pasteur olması lâzım. Haydi kuduralım, birşey değil. Fakat başkaları için tehlike. Öyle ya... Ya öpelim, okşıyalım derken ısırıverirsek? Ne olacak? Meselâ ben kendi hesabıma çarşıya, pazara çıkamaz oldum. Meyvanın, sebzenin üzerinde o kudurmuş fiatları, o köpürmüş etiketleri gördükçe «Acaba» diye bir şüphe geliyor içime.. Ya bu elmalar, armutlar, muzlar kudurmuşlarsa?

Allah göstermesin, canımız Rabbiye emanet!

Şehirde kuduz var! Hepiniz tehlikedesiniz! Avurtlarınızda mayhoş bir lezzet, artan bir ağız sulanması, var mı? Rastladığınız ve sevmediğiniz oduncu, kömürcü gibi kimseleri görünce ağzınız köpürüyor dişleriniz gıcırdıyor mu? Tamam.. Kuduruyorsunuz.

Tavsiye ederim, çarşılara çıkmayın.. Alış veriş etmeyin! Kızmayın! Sinirlenmeyin!.. Yoksa hep birden, avazımız çıktığı kadar bağırmaktan başka işimiz kalmaz: İmdaaaaat!..

BİR AMERİKAN HİKÂYESİ

Yarın Şafakla Beraber!

GÖKTIRMALAYANLARIN arkasından koskocaman bir ay doğmuştu. Şapkasını burnuna kadar indirmiş bir adamı, yakalarını kulaklarına kadar kaldırmış diğer iki adama eğildi:

— Konuşulacak başka bir şey yok... Plânımız tamam değil mi?...

Berikiler, sağ ellerinin baş ve orta parmaklarını alınlarının hizasına kaldırıp mırıldandılar:

— Tamam şef... İki saat sonra bu iş bitmiş olacak...

★

Ertesi sabah New - York'un bütün gazeteleri korkunç bir havadisten bahsediyordu. Asansör kralı meşhur milyarder Ceymis Sala'nın karısını kaçırmıştılar. Kadıncağızın yatak odası yangın yerine dönmüştü âdetâ... Bundan da, zavallıcığın kendisini kıyasıya müdafaa ettiği pekâlâ anlaşılıyordu. Amma haydutlar kalabalık olmalıydı ki göz açıp kapatıncaya kadar Ketti'yi yaka paça edip sırra kadem basmışlardı. Fakat kimdi bunlar?... Nasıl becermişlerdi bu işi?...

— Karımı bulup getirene yahut nerede olduğunu haber verene yüz bin dolar, diye milyarder etrafını çeviren gazetecilere ayrı ayrı bakarak homurdandı.

Mükellef salonun loş bir köşesinde harıl harıl not alan gazetecilerden biri:

— Ben yüz elli bin dolar vermeğe hazırım, diye bağırdı.

Milyarder yaşlı bir adamdı. Karısı ise kızı yerinde körpecik bir kadındı. Bu kadını bulup getirene yüz elli bin dolar vaadeden gazeteci de hem çok gençti hem de son derece yakışıklı...

Kocanın yanında ortaya atılan bu küstahça teklif salondakilerin hepsini şaşırtmıştı.

— Karım, buraya benim evime getirilecektir.

Bunu söyliyen milyarderdi. Sonra gözlerini kısarak gazeteciye baktı:

— Bu meseleyi sizinle hususî surette görüşüp halledeceğim... Yarın şafakla beraber...

— Evet efendim... Yarın şafakla beraber...

— İstediğiniz yerde buluşur, kozlarımızı paylaşırız... Akşam eve döndüğünüz zaman lütfen çay hazırlayın... Şahitlerim sizinle görüşmeğe gelecek...

Böyle söylerken yanında duran iki avukatına dönmüştü:

— Şahitlerim sizsiniz beyler...

Şahitlerin ikisi de yaşlı başlı adamlardı. Birinin romatizması vardı, öbürünün de siyatiği. Milyarderin önünde güç belâ eğildiler:

— Başüstüne efendim...

Genç gazeteci asansör kıralı milyarder Ceymise doğru iki adım atmıştı.

— Her bakımdan kendinize çok güvendiğiniz besbelli... Sizin gibi olgun bir adamın biraz daha makûl olması icabederdi...

Milyarder, şaşkınlığını belli etmemek için göğüs cebinden çıkardığı bir yaprak sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı:

— Ne demek istiyorsunuz yani?... Anlayamadım...

— Gayet basit... Çayı kaynatmasına kaynatırım amma, şahitleriniz gelinceye kadar buz kesecek ..

— Yani sizden korktuğum için bu düellodan vazgeçeceğim... Vazgeçtiğim için de şahitlerimi göndermeyeceğim... Öyle mi?...

Gazeteci, çayırda otlayan bir kuzu kadar sakindi:

— Ne münasebet efendim... Sizin korkak olmadığınızı gayet iyi biliyorum. Mesele bambaşka... Benim dairem oturduğum göktırmalayanın doksanıncı katında... Şahitlerinizin bu vaziyette o merdivenleri tırmanıp bana kadar gelmesi pek mümkün olmasa gerek...

— Asansör ne güne duruyor... Binip çıkıverirler...

Gazeteci mahçup olmuş gibi önüne bakıyordu:

— Asansör bozuk... Kaç gündür çalışmıyor...

Salonda bir takım mırıltılar dolaşmağa başlamıştı. Milyarder dudaklarının arasındaki yaprak sigarasını hırsla yere çarptı:

— Hay Allah kahretsin... Beni faka bastırdınız... Amma vız gelir... Bütün ustalarımı derhal oraya gönderip asansörünüzü tamir ettireceğim... Şahitlerim de sizi ziyarete gelecek... Yakanızı kurtaramazsınız...

Sonra, bir kenara büzülmüş vaziyette emir bekleyen kâtibesine döndü. Âdetâ gürledi :

— Fabrikaya telefon et... En iyi ustalarımız derhal buraya gelsin... Beyefendinin adresini almayı da unutma... Haydi çabuk...

Gezeteci dudaklarında ürperen sinsi tebessümü göstermemeğe çalışarak milyarderin önünde iğildi:

— Peşin teşekkürlerimin kabulünü rica ederim... Eksik olmayın...

★

— Ya işte böyle karıcığım... Kaç gündür uğraştığımız halde şu mübarek asansörü tamir ettirmeğe muvaffak olamamıştık. Elime mükemmel bir fırsat geçti. Kaçırır mıyım hiç? Herifçioğlunu şipşak kafesleyiverdim...

— Peki ama ya düello meselesi?.

—Ne düellosu yahu?.. Ben yarın şafakla beraber Koreye hareket ediyorum... Beni harp muhabiri yaptılar bu gün...

Adnan TAHİR

MİZAHÎ Hikâyeler ANTOLOJİSİ

Akbaba. uzun hazırlıklardan sonra, mizahi eserler yayınlamağa başlıyor!

★

Pek yakında ilk kitap:

Mizahî Hikâyeler ANTOLOJİSİ

★

Eserdeki bazı imzalar:

HÜSEYİN RAHMİ GÜRPINAR
AHMET RASİM
ÖMER SEYFETTİN
REFİK HALİD KARAY
ERCÜMEND EKREM TALÛ
OSMAN CEMAL KAYGILI
BURHAN FELEK
ORHAN SEYFİ ORHON
YUSUF ZİYA ORTAÇ
AZİZ NESİN
ADNAN VELİ KANIK
BÜLENT ORAN

★

Türk mizah edebiyatında son elli yılda isim yapmış en değerli mizah yazarlarının en güzel hikâyeleri bu fevkalâde eserde toplanmıştır.

★

Her ay bir kitap

★

Her kitap bir lira

★

Abonelere Tenzilât:

Altı kitap, Beş liradır!

Taahhütlü posta ücreti dahil

Adres : AKBABA YAYINLARI
Klodfarer Caddesi, No.: 8 - 10
İstanbul

Ava Giden...

ADADAN dönüyordu pazar günü. Bu mevsimde işi ne diyeceksiniz. Lâkin bizim Hikmetin icraatı bahis konusu olunca hikmetinden sual edilmez. Keyif onun, gitmiş. Mesele gidişte değil, dönüşte...

Şehir hattı vapurlarının bir kısmında lüks mevkiler vardır ya. Hani şu yeni zenginlerin, nüfuz tüccarlarının, apartıman sahiplerinin oturduğu ayrı, demokratik bölmeleri! Meslekî icabı, Hikmet de orada oturdu; koltukları dişçi koltuğuna benzetirdi hep. Oturdu ve oturur oturmaz yumuk gözleri filcan gibi açıldı: Arkasından lüks mevkie giren bir felâket de gelip tam karşısındaki koltuğa yerleşmişti. «Nasıl farketmemişim ben bu belâyı?» diye düşündü zavallı Hikmet. Sahiden de bu genç kız güzel değil, güzelin üstünde bir âfet, âfet değil düpedüz bir belâ idi. Bütün kılıbıklar gibi, Hikmet de bir an ürperdi: Evli olduğunu, çoluk çocuğa karıştığını hatırlamıştı. Son zamanlarda zaten, hangi kadın karşısında zaaf duysa, evvelâ kendi evliğini hatırlardı. Başlangıç gibi... Ürpertisi geçince genç kızı süzmeğe koyuldu. Zaten nereye baktığı belli olmadığından, kalın gözlük camlarının ardından pek âlâ, sinemaskop seyreder gibi, bu «üç buutlu» cinsinden genç kızı inceliyordu:

Saçlar Audrey Hepburn'un saçları gibi kesilmişti. (Roma Tatili filminden). Dudaklar Marylin Monroe'nunkiler kadar insanın ağzını sulandıracak, iştihasını açacak, içini bayıltacak bir kabarıklıkla topluydu (Niyagara filminden). Gerdan, omuzlar ve göğüs tıpkı Gina Lollobrigida... Hülâsa, genç kız, tamamiyle atomik tiptendi.

Hikmet mendilini çıkardı, her üç dakikada bir, saat intizamiyle, dudaklarının iki tarafında beliren sızıntıları kurulamağa devam etti. Vapur yoluna devam ettiği müddetçe de, kızı gözleriyle yedi. Önce, hayalinde onu ayağa kaldırdı. Dansettirdi. Birer birer üstündekileri, dansın hayalî temposuna uygun bir şekilde soydu. Mevsime rağmen, kızın teni mat tunç rengindeydi. Cildi gayet ince ve gergin, adaleleri yumuşaktı. İnce beli, icabında bir yılan kadar kıvrak olabilecekti. Kalçaları, buna mu kabil sert, baldırları ceylân bacakları gibi biçimli ve uzun, bilekleri Arap atlarınınki gibi ince, âhenkli. .

Hikmet, tasavvurlarını biraz daha ileri götürmek için, kızın gözlerinin içine baktı. Bu gözler, bu yosun yeşili, kahve rengi benekli gözler, uykudan henüz uyanmış kadar mahmurdu, süzgündü, bitikti. Burnunun kanatları mütemadiyen oynuyordu. Dudakları nemlenmiş, aralanmıştı. Hikmet hayalinde bu dudaklara eğildi, ağzına aldı.

Birdenbire yerinden sıçradı, hayalleri dağıldı. Vapur, Fenerbahçe önlerine gelmiş, düdük çalmıştı. Kamarada kendilerinden başka hiçbir yolcu yoktu. Ne iyi bir tesadüf! Bizim Hikmet, bütün cesaretini toplayıp yeniden kızın gözlerinin içine baktı. O da ona bakıyordu. Gözgöze geldiler. O zaman dünyanın en hârikulâde, en inanılmaz vak'ası cereyan etti: âfet kız, delikanlı eskisine gülümsüyordu. Ayni anda Hikmet, etrafına baktı. Hayır, kimsecikler yoktu. «Ulan, ben evliyayım be!» diye düşündü. «İçime doğmuş... Demek umduklarım boşuna değilmiş. Demek hayallerimi gerçekleştirebileceğim. Oğlum Hikmet, sıkı dur. Yaradana sığınıp kızı bir kafesledin mi, tamamdır işin...»

Yaradana sığındı donjuanımız. Yani kalbi çarpa çarpa gülümsedi. O gülünce kızın yüzü daha bir âşinalaştı. Tanıdık gözlerle bakıyordu Hikmet'e. «Acaba dişlerini muayene ve tedavi mi ettim? Öyle olsa muhakkak hatırlarım. Hiç böyle bir yüz unutulur mu? Beni tanıdığına şüphe yok.»

Belâ kız, zihninden geçenleri okumuştu sanki:

— Nihayet beni tanıyabildiniz mi? diye sordu. Hikmet, her zamanki gibi kekeledi:

— Aman eeefendim, ttttaatabibibibiii efendim... Hiç sizin kadar güzel insan unutulur mu efendim?

— Buna memnun oldum doğrusu, çünkü demindenberi beni kat'iyyen hatırlamadığınıza hükmetmiştim... Hoş tanımasanız da hakkınız var ya... İstanbul'a geleli daha üç gün oldu, arıyamadım sizi...

Hoppala. İş sarpa sarıyordu. Kız ayni iç bayıltıcı gülümsemeyle devam ediyordu:

— Ama, bundan sonra artık ayrılmayız birbirimizden! Bugün yarın sizi arıyacaktım zaten...

Ne? Aman Yârabbi... Hikmet keyfinden baygınlıklar geçiriyordu. Bir yanlışlık olmasına imkân vermiyordu. Çünkü, kız öyle emniyetle konuşuyordu ki...

— Öyleyse, işiniz yoksa, vapurdan çıkar çıkmaz birlikte...

— Çok iyi olur. Beni mde öyle göreceğim gelmişti ki sizi...

Zavallı donjuan amatörü, yutkundu. Bu kadar açıkça teklif kabul edilebilir miydi hiç... Ne işti bu? Hafiften kendini çimdikledi. Rüya değildi... Vapur Köprüye yanaşırken güzel kız, hârika kız, Hikmet'i o kadar mesteden, hayâliyle öldüren kız, ayağa kalktı:

— Hemen çıkalım haydi, dedi. Bir an evvel... Sabırsızlanıyorum... Onbeş sene sonra, beni bıraktığı zaman iki yaşındaydım...

— Kim bıraktığı zaman?

— Hanımınız tabii... Ben o zaman ufacıktım. Hanımınız, yani büyük halamın kızı pek severdi beni. Ben de bayılırdım ona. Küçükleriniz de olmuş ama, biz hep dışarıda dolaştığımız için göremedik ki... Şimdi babam işlerini İstanbul'da topladı da artık, çok şükür, yakınlarımıza, akrabamıza kavuştuk!!!

— Hikâyeci —

TEHLİKE

Babası küçük oğlunu bir pazar günü konsere götürmüştü. Program başladıktan biraz sonra çocuk babasına dönerek heyecanla sordu:

— Baba, şu adam elindeki değnekle yanındaki kadını ne diye boyuna tehdit ediyor?...

— O adam sadece konseri idare ediyor... Tehditle alâkası yok yavrucuğum..

— Tehditle alâkası yok da o kadın ne diye avaz avaz bağırıyor öyle ise?

TENZİLÂT

Ortahalli bir memurdu. Bir gün pürtelâş âmirinin odasına girdi:

— Aman efendim, dedi, şayet maaşıma zam yapmazsanız karım benden boşanmak istiyor...

Âmirin suratı asıldı :

— Ne istiyorsunuz yani?

— % 30 tenzilât!..

— Karımdan ayrılmağa karar verdim; altı aydır benimle konuşmuyor!..

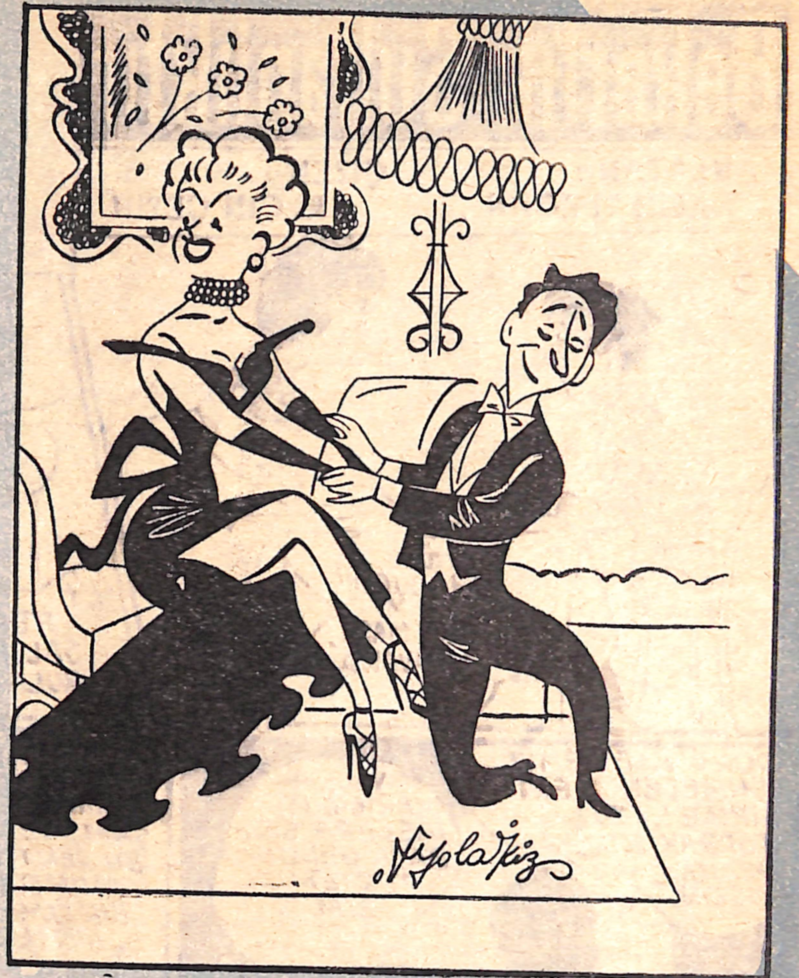
— Vazgeç birader, vazgeç... Böyle kadın bir daha ele geçmez!..

(Yolal İkiz)

— Artık parasızlık derdin olmıyacak beyzadem, züğürtlüğe alışacaksın!..

(Yaşa Gazi)

— Ben, aklı az, parası çok bir genç arıyorum...
— Ne olur, ikinci şarttan vazgeçin!..

(Yolâl İkiz)

Üç Boynuzlu

Yüksek kaldırımda, kapısı çuvalla örtülü bir dükkânın önün de çığırtkan bağırıyordu:

— Dünyanın sekizinci gâribesi içerde!..

Üç boynuzlu boğa!... Görülmüş şey değil beyler... Üç boynuzlu boğa!..

Salih Ağa iki gün önce İstanbula gelmişti. Bunca yıldır hayvan yetiştirir, hiç üç boynuzlu boğaya rastlamamıştı. Bayağı merak etti. Kalabalığın arasına sokuldu. Çuvaldan perdeyi kaldırıp içeri girerken;

— Bir lira hemşerim!..

diye önünü kestiler.

— Bir lira mı? Daha ne? Ben bir bakıp çıkacağım, on kuruş vereyim, dedi.

Kapıdaki adam:

— Pazarlık yok, lira, dedi.

Salih Ağa:

— Veremem, dedi, dört karım var, on sekiz kızım var. Doğrusu bu zamanda, üç boynuzlu boğa görmek için bir lira veremem.

Kapıdaki adam hemen:

— Aman buyrun! dedi.

— Ama on kuruştan fazla vermem.

— Hiç verme, yalnız içerde bir saat kal, seni boğaya göstereceğim. Biraz tetkik etsin!..

Sofra kurarken nelere dikkat etmeli?

Yazan: Fatma Fittek

Sofra kurarken ev hanımlarının şu bir kaç önemli noktaya dikkat etmeleri gerektir:

★ *Sofrada yan yana oturan misafir hanımlarla, beylerin, hiza bozmamaları için; dirsek teması edecek kadar sandalyeleri birbirine yakın konulmalıdır.*

★ *Misafirler masaya oturtulurken uzun boylu erkeğin karşısına, kısa boylu bir kadın, kısa boylunun karşısına da, uzun boylu oturtmağa dikkat etmelidir. Eğer karşı karşıya oturan kadın ve erkek, ikisi de kısa boylu olurlarsa, masa altı bacak teması için, vücutlarının büyük kısmını altına salmak mecburiyetinde kalacaklarından, masa üstünde yalnız başları gözükür. ikisi de uzun boylu olurlarsa, sandalyaların devrilmesi gibi müessif bir kazaya sebebiyet verilmiş olunur.*

★ *Sofraya çiçek, vazo, şamdan, sürahi, içki şişesi gibi eşyalar, yaşlı ve çirkin kadınlarla kaynana gibi münasebetsiz fazlalıkların yüzlerini örtecek şekilde konulur.*

★ *Kaynana ve görümcelerin karşısında oturanların tabağına kemikli et ve inadına kör bıçakla, dişleri küt çatal konur ki, misafir eti keserken kemik fırlayıp kaynana veya görümcenin suratına fırlasın.*

Füreyâ

İstanbul'un meşhur seramik san'atkârı Füreyâ (sabık Kılıç) evinde eşine dostuna bir yemek veriyordu. Herşeyi zevkli, antika değerindeydi. Hele peçetelerin üzerindeki on sekizinci yüz yıl motifleri, hârikaydı. Ressam Azra İnal:

— Aman ne nefis Füreyâ'cığım, dedi. Herhalde pek eskiden kalma şeyler...

Bunu yanlış bir imâ zanneden Füreyâ boş bulundu:

— Ne münasebet şekerim, son kocamın devrinden kalma...

ÇEKİM

Hüsnü Gürdeniz, çocuklara fiillerin çekimini öğretiyordu. İyice anlattıktan sonra sordu:

— Söyle bakalım Mehmet... Yıkanıyorum, yıkanıyorsun, yıkanıyor dediğim vakit hangi zamanı söylemiş olurum?

Mehmet, ateş gibi cevap verdi:

— Pazar gününü efendim!

YÜZ DEFA

Amerikan barda oturuyordu Işık. O sırada yaşlıca bir adam geldi, barmenden kibrit istedi sigarasını yakmak için. Öteki çakmağı uzatınca da bağırdı:

— Ne kabiliyetsiz herifsin! Şurada güzel bir kız varken sen den kibrit istersem yok de diye yüz defa söylemedim mi?

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN

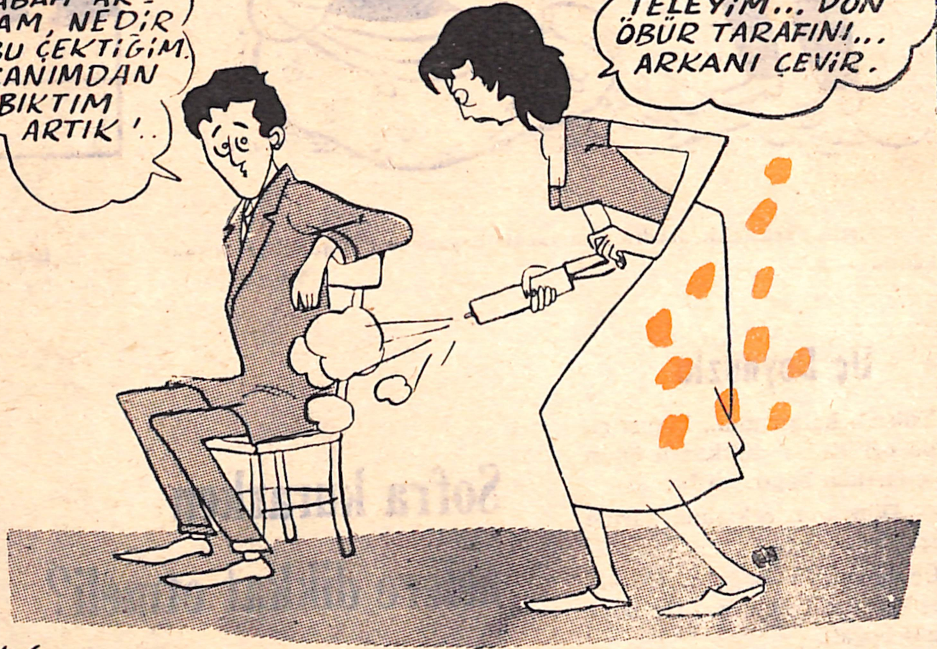
ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

43

(Devam edecek)

Hemen elbiselerimi giydim. Fotoğrafhaneden namusumla kurtulmuştum. Dışarı çıkınca, salonda oturan bir adam:

— İsminiz?

Diye sordu.

— Bayramiye!..

Deftere yazdı.

— Kaç poz istiyorsunuz?

— Kaç poz çekildi ise istiyorum! dedim.

İçerideki adama sordu:

— Otuz üç poz, dedi.

Adam bana:

— Hepsinden istiyor musunuz? dedi.

— Evet...

— Her poz beş liradır.

— Siz çıldırdınız mı?

— Bunlar artistik pozlar.

Kulağıma yaklaştı.

— Eğer, dedi, bu akşam saat 8 den sonra gelirseniz...

— Sekizden sonra ne olacak?

— O zaman burada kimseler bulunmaz. Hususî fotoğraflarınızı çekeriz. Hem bu fotoğraflarınızı bedava veririz, hem de bir saat için elli lira alırsınız.

— Ne yapacağım burada?

— Bize modellik edeceksiniz..

— İstemem!..

— Vücudünüz güzel.. yazık!.

Herifi fazla söyletmemek için elli lira kaparo bıraktım, oradan çıktım. Biz erkekler, yani erkeklik zamanıma göre söylüyorum; hayatı kadınlardan daha iyi bildiğimizi sanırız. Ne boş şey! Hayatı adam akıllı anlamak için, her erkeğin, benim gibi bir de kadın olmasının şart olduğunu bir kere daha anladım.

Fotoğrafhaneden çıkınca, Hayri beye telefon ettim. Maksadım, herifi rezil etmekti.

— Allo... Hayri bey!..

— Buyurun hanımefendi... Emirleriniz efendim?. Bu güzel, tatlı sesin sahibini görmek isterdim. Kiminle müşerref oluyorum?

— Bayramiye!..

— Vay, Bayramiye hanım, siz miydiniz? Bugün akşama kadar yolunuzu bekledim, gelmediniz...

— Geldim... Benden, yazıhanede kayıt parası aldılar, oradan da fotoğrafçıya gönderdiler..

— Vay namussuzlar!.. Vay alçaklar!.. Vay eş...

On dakika küfür ettikten sonra:

— Affedersiniz, yanlışlık olmuş, sizi ilânla gelen kızlardan zannetmişler. Hemen bekliyorum. Gelirseniz, kulunuzu bahtiyar, minnettar edersiniz...

— Geliyorum! dedim.

Aman Film yazıhanesi, yine tıklım tıklım artist namzetleriyle doluydu. Hayri bey evvelden haber vermiş olacak ki, beni bu sefer kapıdan karşıladılar. Yazıhane, büyük bir daire idi. Beni iyi

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan : İlallah şerrinden

döşenmiş bir salondan Hayri beyin odasına aldılar.

Meşhur prodüktör Hayri bey, beni görünce, yaylı, kurulmuş oyuncak gibi yerinden fırladı:

— Çok affedersiniz. Sizi tanımamışlar, dedi.

— Bu nasıl şey? Anlıyamadım, dedim.

Meşhur bir prodüktör anlatmağa başladı:

— Benim şimdi piyasada 65 filmim var. İki filim daha yapayım. size evvelce söylemişyim. Film için lâzım olan parayı, daima başka yerden bulurum. Sermayemi kullanmam. On gün evvel iki gazeteye «Artist aranıyor» diye ilân verdik. Her sefer böyle olur. Günde üç dört yüz kişi geliyor. Siz yabancı değilsiniz. Onun için söylemekten çekinmiyorum. Her gelenden, on lira kaydiye parası alıyoruz. Burası hem film yazıhanesi, hem de yıldız acentası... Anladınız mı?

— Anlıyamadım.

— Artist olmağa gelenlerden kendilerine rol verdiklerimiz olursa, kendileriyle mukavele yaparız. Yani işimiz gayet sağlamdır. Meselâ, buraya gelen güzel kızlardan birini beğendik. Ona bir figüran rolü vereceğiz. En kabadayısına on lira gündelik veririz.

İki gün oynadı mı diyelim, yirmi lira eder. Biz bunun, kendisine iş bulduğumuz için, yüzde kırkını keseriz. Bu suretle, kaydiye parası, komisyon derken, filmin masrafı kendiliğinden çıkar.

— Bir mahzur yoksa öğrenebilir miyim? Bir film kaça çıkar?

— Yirmi binden tut, yüz bine kadar.

— Bu zavallılar, bukadar para verebilirler mi?

— Şimdiye kadar gelenlerden kaydiye parası on bini geçti. Eğer bir kaç ilân daha versem, yüz bini de geçer. Ama ben çok merhametli insanım, acıyorum. Sonra, fotoğrafçıdan da komisyon alırız.

— Niçin?

— Fotoğraf falan lâf!.. Biz, bir fotoğrafhane ile anlaşmışızdır... Bize artist namzedi diye kaydolanları, yalnız oraya göndeririz. O da aldığı paranın yarısını bize verir.

— Ya polisin haberi olursa? Ya şikâyet ederlerse?..

— Aman Bayramiye hanımefendi, bunda kanuna aykırı bir şey yok ki... Biz kimseye, seni muhakkak filmde oynatacağız diye taahhüt etmiyoruz. Fotoğrafını beğenmedik, fotojenik değilsin der başımızdan savarız. İşimize gelen olursa, ona da figüranlık veririz. Elini havada salladı:

— Enayiler olmasa, biz nasıl geçineceğiz, dedi.

Bu enayiler arasında ben de vardım.

Hayri bey devam etti:

— Filim çekilmeden önce, artistlerin dekolte fotoğraflarını çektiririm. Sonra Anadoludan işletmeciler gelir. Fotoğrafı gören, peşin peşin parayı verir.

Ben ilk filmim Anadoluda gösterilirken ne yaptım, biliyor musunuz?

— Ne yaptınız?

— İstanbuldan naylon, ipekli kadın çamaşırları aldım. Kasabalardaki sinemalarda film gösterilirken, bilet yerinin üstüne bir ipe renk renk bütün çamaşırları astım.. Tiril tiril kilotları, kombinezonları, sütyenelri görenler koştu. Şimdiye kadar hiç bir film bukadar iş yapmamış. Bende müthiş reklâm zekâsı vardır hanımefendi... Göreceksiniz sizi de nasıl meşhur yapacağım...

— Teşekkür ederim.

— Şimdi sizinle hemen bir küçük tecrübe filmi yapalım!.. Vaktiniz varsa hemen yarından itibaren çalışabiliriz.

— Tabii!..

Kalmam, beraber yemek yememiz için bir hayli dil döktü. Kendimi ağır satmak istediğim için «başka zaman» diye atlattım.

Ertesi gün hemen tecrübe filmine başlamıştık. Benimle beraber iki kadın daha vardı. Bunlardan biri daha on altı, on yedisinde ya var ya yok... Kamera dedikleri film çekme makinesinin karşısında fırtınaya tutulmuş kavak yaprağı gibi tirtir tirtiyordu. Rejisör:

— Bna Kamera hastalığı derler, dedi. İlk defa Kemaranın karşısına geçenler işte böyle, gerdeğe giren kız gibi titrer, korkar.

O zaman sarışın küçük kız:

— A... O bir şey mi? dedi, ben öyle şeylerden korkmam... Ama burada doğrusu çok heyecanlanıyorum.

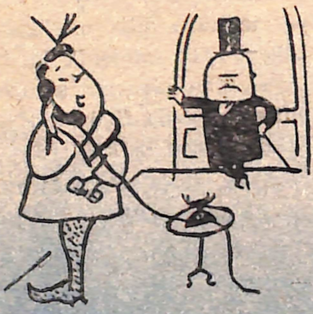
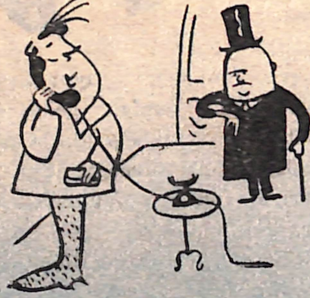
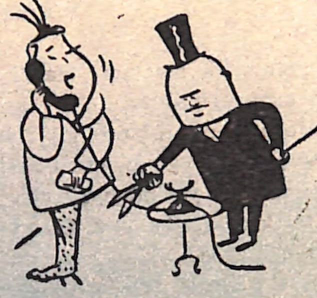
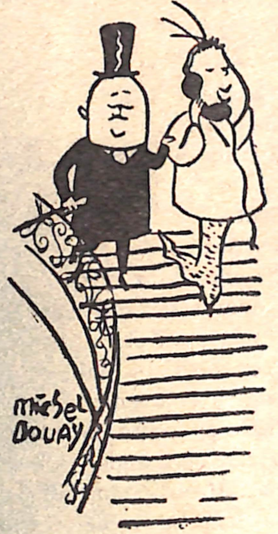
Nihal adındaki küçük kızın heyecanını bastırmak için rejisör:

— Gel yavrum!..

(Devam edecek)

TÜRK TİCARET BANKASI
1955 İkramiye Plânı
12 APARTIMAN DAİRESİ
250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ
İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan 1 Kişiye parasının 3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.
GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.
Her 150 liraya bir kura numarası
İLANCILIK - NİK

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

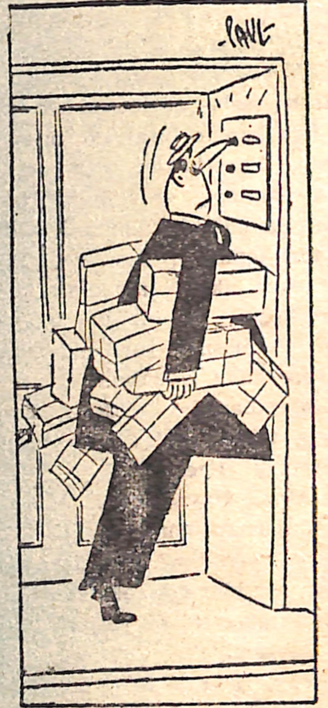
YAZISIZ..

— Fransız —

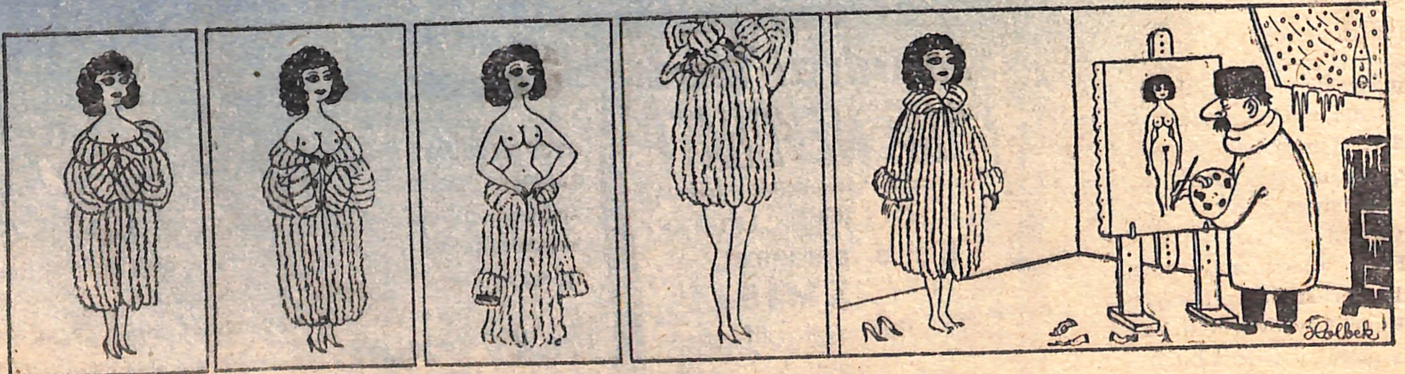
Hayvanlar ve insanlar!..

— İngiliz —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Mahcup model!..

— Fransız —

Hevesle çalışıyor!..

...çünkü, sabahleyin, işine gitmeden evvel kuvvetli kahvaltı ediyor: çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor.

Bütün gün, durmadan sarfettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır

Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı, SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilirsiniz.

Sana

Kahvaltılık margarin

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

Türkiye

İŞ

Bankası

1955

Yılı İkramiye Plânı:

İkişer Daireli	Bahçeli
5	15
Apartman	Ev

Ayrıca 725,000 liralık para ikramiyeleri

Keşidelerden 2 ay evvel en az 150 liralık bir küçük cari hesap açtıranlar ve keşide tarihine kadar çekmeyenler kur'aya iştirak hakkını kazanırlar.

Yazı işlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.

Telefon: 21311

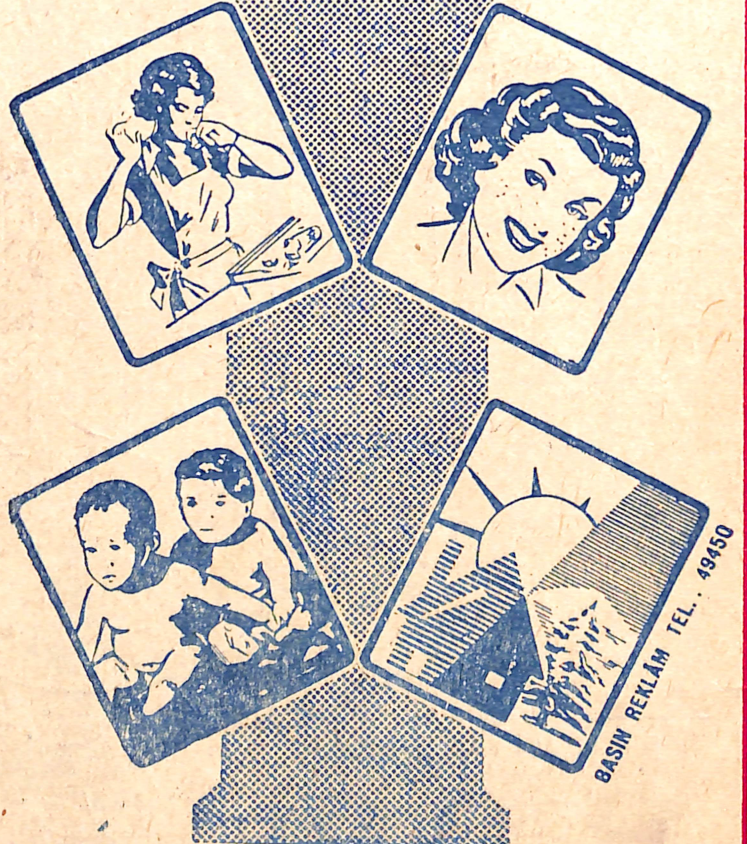
ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
% 10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

20 SENEDEN BERİ

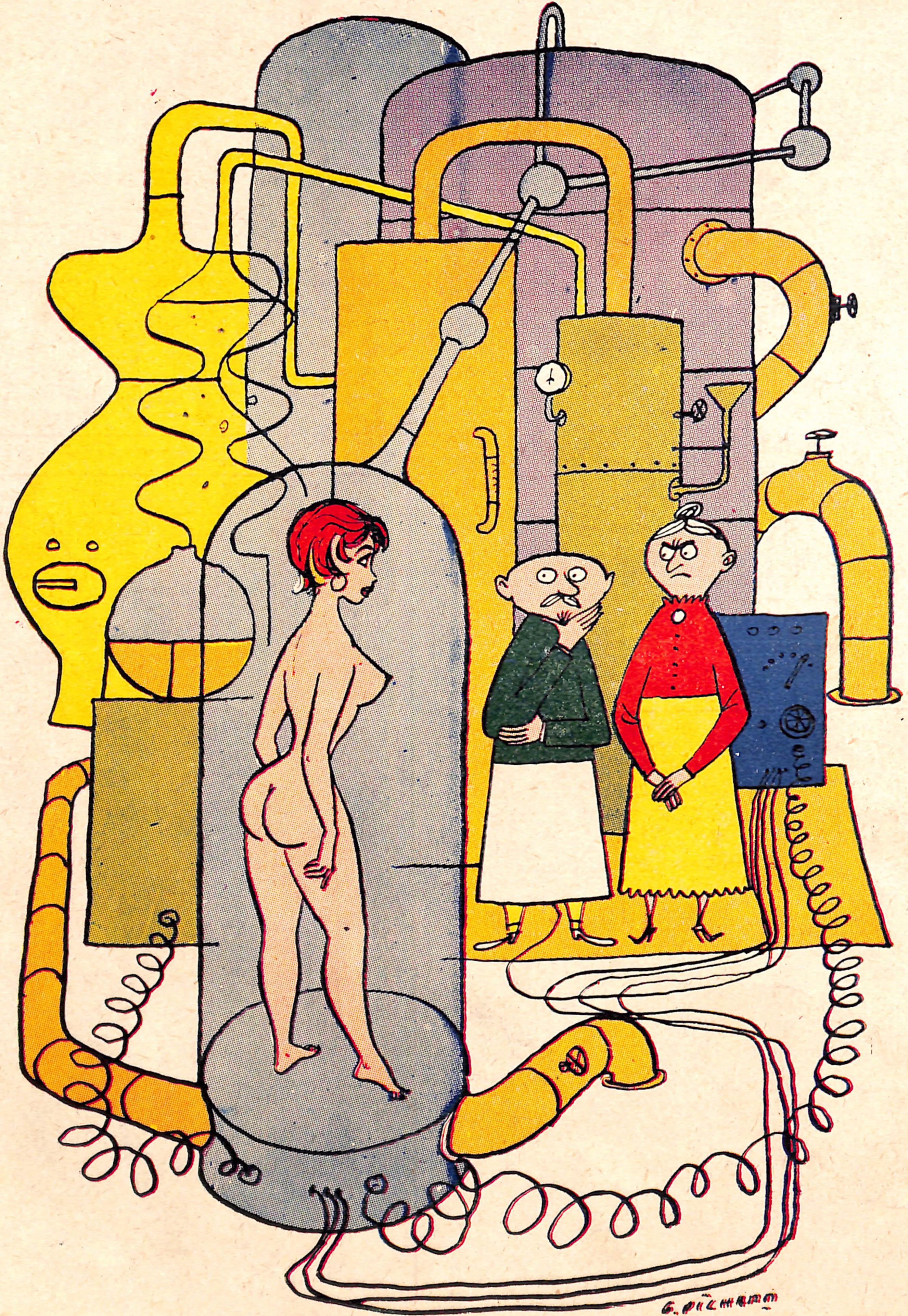
ÇATLAK, YANIK, SİVİLCE, YARA, ÇIBAN
KAR ve GÜNEŞ YAKMALARINA KARŞI!.

DERMOJEN

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Kadın — Ayol, bunun robot olduğu hiç belli değil...
Âlim — Nasıl belli değil?... Baksana, hiç sana benzer yeri var mı?...